

În bătaia peniței

Revistă de cultură, literatură și artă,
Anul II, Nr. 2 (6) / 2017 (FEBRUARIE-MARTIE
În bătaia peniței (Online) = ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Georgescu Alexandru, cls. a VII-a,
Șe. Gim. Nr. 3, Oțelu Roșu,
Școala de Arte Oțelu Roșu,
Prof. Coord. Lungu Gherlinde

Redacția

**Revistă de cultură, literatură și artă,
Fondată la Caransebeș,
de Ana-Cristina POPESCU,
Adrian POPESCU,
Ion TURNEA
și Simona Petronela MÎTU,
în ianuarie 2016,
-apare trimestrial-**

Redacția:

Redactor-șef: Ana-Cristina POPESCU

Redactor-șef adjunct : Ion TURNEA

Secretar de redacție:

Simona Petronela MÎTU

Redactor tehnic și artistic: Adrian POPESCU

Redactori:

Petru ANDRAŞ, Valentin BUSUIOC, Alexa
Gavril BÂLE, Ana CAIA,

Melania Rusu CARAGIOIU,

Antuza Valentina DÂRLEA, Romulus FRÎNCU,
Ana GHIAUR, Maria IEVA, Ioana-Gerlinde
LUNGU GRASZL,

Lucia Elena POPA, Gabriela Dagmar PREDA,

Manuela DĂNESCU PROCOIAN, Simona

Gabriela ȚÎRU, Andrușa R. VĂTUIU.

Redactori asociați:

Adrian CRÂNGANU, Romeo Ioan ROȘIIANU,

Mariana STRUNGĂ,

Simion TODORESCU

sumar

Evenimente

Poezie

Istorie/Monografie/Folclor/ Apariții editoriale / Recenzii

Personalități

Interviu

**Membrii în colectivul redațional
Tinere condeie:**

Valentina CRAMER, Dariana DUNĂRINTU,

Florina Doican, Andrada Keszec,

Mario Marco Mihailă, Ovidiu Ștefoni

Tehnoredactare: Ana-Cristina POPESCU

Responsabilitatea privind conținutul materialelor publicate în revista „În bătaia peniței“ aparține strict autorului care semnează textul.

Materialele se pot trimite la adresele:
inbataiapenitei@yahoo.ro
Elzumina@yahoo.com

Adresa redacției:
str. 1 Decembrie, bl. 4, sc. A, ap. 18, loc.
Caransebeș, cod. 325400,
jud. Caraș Severin, România.
Tel. 0766293724, 0736942924
www.inbataiapenitei.elzumina.ro
<http://blogul.elzumina.ro/>
www.elzumina.ro

Nr. 3 (7) al revistei „În bătaia peniței“
o să apară în luna iunie 2017.

Eseu / Publicistică

Apariții editoriale / Recenzii

Teatru pentru copii

Evenimente

Adrian POPESCU

În bătaia peniței

CENACLU LITERAR ASOCIAȚIA CONSTANTIN BRÂNCUȘI TIMIȘOARA

Sâmbătă, 25.03.2017, a avut loc la Timișoara în cadrul Asociației Constantin Brâncuși, un Cenaclu Literar coordonat de președinta de cenacu prof. Mariana Strungă.

În cadrul Întâlnirii Literare au fost lansate volumele „Sinusoide“, autor Ana-Cristina Popescu, care a fost distins cu Trofeul Nomen Predictum, „În bătaia peniței“, autori Ana-Cristina Popescu, Adrian Popescu, Ion Turnea și Simona Petronela Mîțu și „Restaurantul lui Emily“, autor Gabriela Dagmar Preda, distins la rândul lui cu un trofeu din partea Asociației Constantin Brâncuși. Despre volume au vorbit profesor Mariana Strungă, Antuza Valentina Dărlea, colegi în ale scrisului și autorii.

S-au acordat și două diplome de excelență scriitoarelor Ana-Cristina Popescu și Gabriela Dagmar Preda.

La Întâlnirea Literară a participat un poet, compozitor și traducător francez care a promis că va traduce în limba franceză volumul de teatru „Sinosoide“.

În cadrul Cenaclului Literar s-a îmbinat armonios muzica cu poezia. Unele cântece și poezii fiind închinat Fecioarei Maria, fiindcă Evenimentul Literar a coincis cu sărbătoarea Bunei Vestiri.

Evenimente

Cosmin VLAD

O caransebeșeană, premiată în Sala Armelor

Sursa:

<http://reper24.ro/o-caransebeseanca-premiata-sala->

În bătaia peniței

Ovidiu DUMA

O caransebeșeană, pe podiumul culturii

Liga Scriitorilor din România premiază cele mai bune produse editoriale care au văzut lumina tiparului în anul precedent. Pentru această ediție, au fost luate în considerare 129 de titluri, apărute sub siglele unui număr de 31 de edituri, din 17 orașe din România. Au fost acordate premii la un număr de 11 categorii, la secțiunea Premiul pentru „Cartea de teatru” câștigători fiind Teodor Tanco, din Târgu Mureș, și Ana-Cristina Popescu, din Caransebeș, pentru volumul „Sinusoide”, apărut la Editura Hoffman, din Caracal.

Gala premiilor va avea loc joi, 30 martie, în

Sala Armelor a Cercului Militar Cluj-Napoca.

Sursa:

<http://www.argument-cs.ro/content/o-caransebeseanca-pe-podiumul-culturii>

Sursa:

B. Meteș

<http://www.7-zile.com/2017/03/23/o-caransebeseanca-pe-podiumul-culturii/>

**Lansare de carte la Biblioteca Casei de Cultură din Oțelu Roșu
VICU COJOCARU - DE CE NU PLÂNG FLUTURII**

Irina Lucia MIHALCA

Arcada iubirii

Prin aerul bland al serii,
un cântec delicat se răsfiră în armonie,
o bucurie a sufletului,
o evadare în tunelurile noptii,
o stare de spirit în căutarea nectarului vieții,
șoapte arse de căldura viselor pierdute.
Cu mâinile atingi fiecare sunet,
din melodie extragi cheia înțelegerii.
În tacere, inima ta naufragiază,
lumea se termină aici,
atunci când natura se odihnește.

La malul curbat

Tu, cel care mereu te-ndoiești,
privește
și lasă să-ți treacă furtuna
întinsă în suflet ca viața sălbatică!

Sub cerul dogoritor,
mistuit de arșița dorințelor,
în curând, o ploaie binefăcătoare
îți va potoli setea.

Sub picăturile din cer,
în primul vis îmbrățișat sub stele,
simte iubirea,
respiră pacea din adâncuri,
acolo unde lumina
a străpuns întunericul
pentru ca sufletul
să-ți încolțească
cu bucuria clipei
și-a fiecărei provocări!

Un nufăr și-a deschis larg petalele
să-ți nască fiul.
Peste azurul mării în fierbere,
o altă furtună,
un pescaruș cu aripile-ntinse
și-o nouă căutare...

Solaris

Sub pecetea lui Solomon, timpul și spațiu se

deasupra orizontului albastru,
duhul tău se liniștește.

Un fălfăit de aripi
și binecuvântarea albă!

Departă-ai ajuns, acum simți
pacea abandonului în ceața sfârșitului.

Cristal strălucitor pentru ca îngerii
să îți deschidă calea...

Știi tu, omule... ?

Știi tu, omule,
când primăvara nu va mai fi doar o zi,
când florile-și vor continua înflorirea,
când păsările-și vor duce tot mai departe cântul?

Știi tu, omule,
când zâmbetul omului nu se va mai stinge,
când soarele ne va măngâia prin fiecare răsărit,
când anii vor fi doar perle înșirate în colierul vieții?

Știi tu, omule? Hei, ascultă, veșnic nemulțumitule!
Sub fiecare piatră-i ascunsă o durere,
în cruciada vânturilor, fiecare cetate
departe-și poartă tânguirea
prin glasurile celor zidiți în întunericul gândurilor.

Dincolo de eclipsa inimii,
privește, omule, delta cu nuferi înfloriți!

Poezie

În bătaia penitei

diluează.

Amețitor, cu arome tari, pătrunzătoare,
într-un ritm obsedant,
abrupt, dinamic și fluid,
sub potopul iubirii o auzi cum gême încet,
vrei să-i simți gura pe trupul tău,
buzele ei flămânde îți cauță gustul iubirii.
O simții cum tremură încet, ah, o simții!

- Hai, iubito, ia-mă în brațe! Desfă-te, floare a
iubirii mele,
să-ncep să te sărut cu mângâieri
și tremurul dorinței să-l simt electrocutat,
să cad pe tine de-atâta nesaț dorit, să beau din
tine!

Mi-e foame de tine, iubito, te visez,
soarele meu creator de curcubeu
peste sufletul meu zdrențuit de furtuni,
limanul meu de liniște
te caut prin univers
și te găsesc, mă uit la tine
să-ți descos gândurile, trăirile, visele!

Îi simții respirația cum tremură,
lumină curgătoare, realitatea eterică
se contopește cu visele tale,
agățându-se de dorințe, încă, neformulate,
împins printr-un vortex spre
o nouă recunoaștere a ceea ce ești.

Un stâlp de flăcări
cerul de-azur îți luminează.
Asemenei fiului risipitor, cazi în genunchi,
aplecat în fața desfacerii zăvorâte în lacrimi,
de parcă ai privi pe un geam aburit,
se deschid și închid lumi.

Îndoielile și întrebările ți-au fost limpezite,
prin uniunea sacră a flăcărilor gemene.
Fascinat și sedus, acum știi,
contopirea oamenilor este un dar,
capătă proporții copleșitoare.
Într-o oglindă, în magice povești,
se desfășoară tulburător pe ei își și, reciproc.
O călătorie siderală spre tine,
doar pentru tine, diamantule, cât timp exiști,
cât timp ești Tu, cel ce respiri viața!

16 noiembrie 2016

Semințele noastre

Dincolo de tablouri brodate cu aer de poveste,
în liniștea serii, o ușă se deschide.
Răsfoite din albumul sepia,
trezite
din sângele tău,
semințele purtate, în neant, de vânt,
ca un puf de păpădie,
fără o direcție,
risipite-n petale de lumină,
vin și pleacă
în valuri de fericire, de nestăvilit.

Amintiri fulguite, credințe, primăveri de trăiri în zbor,
atingeri, emoții înmugurite-n pași de dans, mângâieri,
ninsori de dorințe cu toate simțurile, prin toți porii,
gânduri mai curate ca o lacrimă, aripi întinse,
spusine, țesături de vise purtate în suflet,
ca un cântec suav, ca o adiere,
se confundă cu tine însăți
și-acel
sentiment unic
de plenitudine a vieții
- singura forță creatoare -
cerul cu stelele, soarele cu florile și rouirile de fluturi,
copacii cu trilurile de păsări, găzele cu animalele,
norii cu ploile aduse, munții sacri cu izvoarele,
râurile cu mările, cu oceanele,
oamenii pictați
cu zâmbetul pe buze
și dragostea lor eliberată,
odată și odată, de toate aşteptările.

21 martie 2016

Ridicarea vălului

Deși nu mai rostim niciun cuvânt,
dialogul continuă
într-un cer nicicând văzut,
nici vehement, nici duios,
nici cu viață, nici fără viață.
Un fragment dintr-un peisaj îndepărtat
se micșorează încet, bland,
pe un câmp alb
se conturează o cărare neagră.
O topire tăcută pare a fi totul,

În bătaia peniței

făcând uitate gestul aprinderii
și para luminoasă
în care se zbat
atâtea posibile întâmplări.
Orbit de-atâta mirare,
în tainica-nserare,
rătăcești pe umbroasa cărare.
Oare ce s-ar întâmpla
cu tine, cu noi,
dacă și astăzi, și mâine,
am rămâne să privim
cum se topește lumânarea?
Soarele apune, noaptea se destramă,
ziua se sfărșește,
omul uită, omul moare,
dar o lumânare ce arde rămâne
același tablou dramatic.

Sunetul muzicii
curge în liniștea dintre note,
se-aude în noaptea nesfărșită
chiar și atunci când
pentru toți pare a fi dimineață.
Universul picură rătăcit între noi,
iar fiecare petală
departe își poartă povestea.
Străbați cu atenție unda ce caută
să iasă, să se facă auzită.
Privirea îți joacă fește,
se frământă, alunecă ușor,
plutește în bătaia vântului,
aleargând după umbrele
ce se agită în dansul lor,
ca la final de joc
mult timp să rămână nemîșcate.
În sânge, încă, îi simți clocoțul,
doina, șoapta, chemarea...

Din rădăcini spre muguri, foșnetul stelelor
Pe malul rîului se reflectă surâsul lunii,
pasărea cu aripi de dragoste
și tu, cel trezit c-a-ngropat diminețile
în fântâna din care
vor bea vise
călătorii de pretutindeni,
ca-ntre timp să devină
fulger și lacrimă, mugur și adevăr.
Petale de nufăr în ploaie, o mângâiere

cu mir unsă pe pielea de aur și smirnă,
o țiteră dintr-un colț ciupită
de-o pală de vânt.

Noaptea este așteptată de cei ce știu
să-i deslușească lumina.
Când, la fereastra mea,
stelele foșnesc,
vestesc că au un poem printre ele.

În casa aceea este un rug ce arde în forma inimii tale.

Ferică de cel ce are bucata lui de cer
și culoarea vie din aripa fluturelui!

Chiar dacă viața te-a-ndoït
un cuib de fluturi porți în ființa ta.
Alergi prin cărările deschise de lumină,
lăcrimezi prin povești cu filele arse de dor,
cerni nisipurile celor mai bogate țărmuri,
la piept strângi comori, apoi le dăruï,
din ele să-și facă șirag de lumi.

Te vei întoarce pe țărmul cu petice de liniște
de câte ori plouă cu tine pe apus,
trăind în inima macilor, alergând printre vârste.

În palmele tale, stânci și lumină,
scări și comori de cenușă, țărmuri și dor...

Arsura din glasul ei transmite arsura trupului lui.

În matca pământului se zăresc
flori roșii izvorâte din piatră,
un licăr de speranță, apropierea inimilor,
o sferă luminoasă în continuă rotire,
două drumuri și două ajungeri.

Delicat le e timpul! Ca o taină:
deși în vasele vietii, în ochi, nimănui.

Simți primăvara câmpului lor plin de flori?
Ca și când ai fi îndrăgostit de-un câmp de
margarete,
din rădăcini spre muguri, din cer spre pământ...

Ca valurile, timpul se sfarmă dinaintea
aceluia țărm neștiut. Timp pierdut sau câștigat,
alergările noastre sau fugi înspre niciunde?
Între două vise ne derulăm, timpul deschide

și-nchide porți, uneori prea curând.

Mai avem timp să ne privim în ochi?

Mai este apa izvoarelor spălată de ochii noștri?

Nu există moarte, există un aici,
un dincolo și iubirea ce face
puntea de legătură, dincolo de infinit!

Poezie

Omul și Piatra...

Omul și Piatra! Piatra și Omul!
O dublă mișcare -
înspre cer și spre pământ!

Născut din Lumină,
Omul se-ntoarce-n Lumină.

Sub pulberea timpului,
sensuri și vise, cândva, demult,
o lume într-o piatră
- meteor, munte, floare,
sfinx, templu, piramidă,
far de lumină, turn de veghe,
armă, cetate, zid de-apărare,
coloană, columnă, obelisc,
stâlp, pod, treaptă, alei,
punte și poartă,
fântână, casă, vatră,
moară, unealtă, masă și scaun,
podoabe și statui,
palat, mănăstire, catedrală,
hotar de trecere,
cruce și-ntunecat mormânt.
Cu irizări sau mată, rece
sau din focul adâncurilor aruncată,
aspără sau netezită de ape,
de vânt, de furtună,
păstrează-n ea lacrimă,
suspin, amprente, nuanțe, culori,
straturi, inscripții, hieroglife,
chipuri, urme de pași
și treceri de mări,
de copaci, de-animale,
martor tăcut, căzut,
călcăt, uitat, rostogolit,
fir de nisip
ce-n perle se depune,
scânteie aprinsă cu răbdare
și, uneori, pedeapsa zeilor
de-a fi etern purtată.
Culeasă, plânsă,
aruncată, mângâiată,
cioplită, șlefuită,
sculptată-n rugaciune,
piatra coboară din Cer,

lucrată de Om,
Pasăre Măiastră se-nalță-n Absolut.

Așteptarea...

Așteptarea
e atunci când ai auzit că-n piept îți
arde dorința de tine,
hai, smulge durerea din floarea
tăcerii, durerea care-i umbrește
ochii,
te uiti în jur și vezi cum brațele
cuprind doar neantul,
un vis, o lume spectrală în care te
pierzi în apa vie a iubirii,
chiar dacă pământul de sub tălpile
noastre se mișcă
asemeni nisipurilor mișcătoare,
în aer dispari dacă nu te simt lângă
mine,
un vis inspirat din repetare,
face parte din tine,
înăuntru îl simți, renăscându-te.

Da, iubitule!

Ține-mă, să nu-mi dai drumul!
Dincolo de marginile lumii se
revarsă speranțele ei.
Noi suntem viața, noi suntem apa
vie
cu tainele luminii
în aventura cunoașterii,
lulul facerii fericit în roua iubirii!

19 noiembrie 2016

Va veni o zi...

Va veni o zi când toate cuvintele
se vor întoarce uimite
din depărtările trecutului,
chiar dacă nu și-au găsit
destinatarul.

Va veni o zi când toate cuvintele,
tăcute, dezgolite, desprinse și
înălțate,
se vor întoarce risipite

în paginile albe ale clipelor
noastre,
printre amintirile vii,
cu primul și ultimul cuvânt,
șirag de mătănii în cerul
oglinzii
din care și-au luat zborul.

Retrase în singurătate, rostite
sau nerostite,
continuă să respire, continuă să
palpite,
pe cerul nopții tale.

Va veni o zi, o altă uluitoare zi,
când fără cuvinte,
apă și foc, sămânță și spirit,
origine a lumilor,
o nouă poveste tulburătoare
de culoarea timpului
va răsări în cerc și lumină,
din templul sărutului,
dincolo de fiecare poveste,
acolo unde încep
aurorele boreale ale sufletului,
într-un prezent continuu,
la temelia timpului,
o poveste de iubire
imposibil de trăit,
imposibil de oprit,
imposibil de definit,
imposibil de frumoasă,
imposibil de a merge mai
departe.

Un vis plutitor. Viața.

Viața este culoarea din ochii tăi
și-ai mei,
bate într-un timp, pur și simplu,
îndepărtați sentimente
răsună deodată și peste tot,
așteaptă, la rând, să fie simțite,
apoi vorbite,
țesute din lacrimă durerii
răspândesc lumina
în așteptare,
în noaptea întunericului.

În bătaia penitei

Poezie

Prin teatrul de umbre
și aripile de mătase,
cuvântul întrupat
pulsează
prin sângele inimilor
pentru-a da naștere
zorilor unei noi dimineți
care să strălucească.

Viața, contopită în infinit,
crește prin dragoste,
ca stelele care
luminează cerul nopții
cu dorințele noastre
brodate
în bezna universului.

O lume vie, sunet și culoare,
mișcare
prin timp și trupuri,
oglinzile
din ochii noștri,
un labirint de ferestre
atunci când privim din afară.

Ce-i viața? Un vis plutitor,
concomitant,
în toate direcțiile,
dezvelind
ochiul albastru
și flacără
portocalie a soarelui.
A fost, este și va fi...

Ultima filă dintr-o viață

E-o dimineață albastră, dar nu și pentru tine,
Reyhaneh,
fata din tărâmul de aur, încisă șapte ani,
maltratată și judecată a fi executată
prin spânzurătoare
pentru împotrivirea întinării ei.
În noaptea aceea blestemată
ar fi fost moartă,
după ce ar fi fost pângarită,
de nu ar fi înfruntat, cu un stilou,
frica și demonul atacator.

În bătaia penitei

Nouăsprezece ani i-a permis lumea ei să trăiască.
Nouăsprezece ani până să înțeleagă ororile lumii în care-a venit.

În vacarmul asurzitor, sub teroarea supusă,
n-a vărsat lacrimi, n-a implorat,
n-a plâns, nu s-a lamentat,
pentru a fi absolvită de crima comisă.
Încrederea i-a fost în lege
și-n forța justiției în care și-a lăsat destinul.

Din prima zi de carceră a înțeles.
Acolo, drepturile îi sunt călcate în picioare,
acolo, frumusețea nu are ce căuta.
Așa a lepădat orice semn din trup, din gânduri, din voce,
din scris, din priviri, din vise.
Astăzi i-a venit rândul să înfrunte Qisas
(legea iraniană a retribuției).

Să nu plângi, Reyhaneh! Moartea nu este sfârșitul tău.
Ai fost învățată să te comporti cu demnitate,
ai fost învățată că trebuie să lupti,
oricât de greu și-ar fi.
O școală cu multiple lecții și responsabilități este viața. Așa ai fost învățată.

O singură dorință i-a transmis mamei,
nu vrea să fie îngropată în pământ.
Fără mormânt, fără lacrimi, fără jelire!
Cuvântul redus la tacere.
Ochiul, inima și tot ce-ar putea fi luat din trupul ei,
oricui să fie date, fără să se știe de unde.
Îmbrățișează liniștită moartea,
iar vântul departe s-o poarte.

Să nu-ți fie rușine pentru nimic, Reyhaneh!
Nici pentru tristețea mamei,
nici pentru că nu ai apucat să mai săruți,
pentru ultima dată, mâna mamei și-a tatâlui.
Tu vei cânta, asemeni păsărilor!
Lumina a pătruns prin rânilor tale,
povestea ta nu va putrezi.

Bucurie și suferință umană.
Tu ești puternică, asemeni izvorului,
devenit râu, devenit mare, devenit ocean,
devenit nor, devenit ploaie!
În miezul tăcerii vei găsi adevărul,
prezent și uitat,

Poezie

În bătaia penitei

devenit spațiu de amintiri.

Aduși de viscol, ca o rugăciune,
fulgii de zăpadă
luminează cerul dimineții.
Frumusețe eterică.

Azur. Lumină. Pași în neant. Tăcere.
Albastru de cobalt ca acuarelele,
albastru ultramarin ca adâncimea și liniștea mării,
risipă de azur ca misterul cerului.

Un punct fără întoarcere! Intens este totul.
În lumina strălucitoare, nepământeană,
lumea pare ireală, evantai de clipe,
timpul se accelerează,
respiri gânduri atât de vii,
uimitor de rapide,
cu noi înțelesuri,
cu înțelegeri străfulgerătoare,
derulată în viteză, viața pare a fi un vis.
O, Doamne, câtă iubire, câtă pace și cât senin!

25 februarie 2016

riportati a casa
feriti;
ci ridestiamo colore,
iridi, papaveri
e spighe che
lavano il dolore
nell'aura d'ambra che avvolge il sangue speso
e lo perde dentro
un semplice ricordo..

Strigătul

În cădere,
cu brațele întinse
spre cerul liber, în flăcări,
un copac
își strigă departe,
puternic, sfâșietor, durerea.

Întins, galben, abandonat,
- erou căzut privind la stele -
trupul spectral, unduitor,
a cedat
roua lacrimilor
și-o caldă îmbrățișare,
acestui pământ negru, tăcut.

În zori,
printre frunzele verzi, încă,
mugurii de floare,
în adierea brizei,
cântă zglobii renașterea primăverii.

Luca CIPOLLA

Back home

Roteando,
le mie cellule ho sperso
e donato al vento,
intrecciate a fili di
arabesco..
note indecifribili
che raccolgo
nel meccanismo simile
ad orologio squassato e
sei tu, sono io,

Back home

Rotind,
celulele mi-am pierdut
și dăruit vântului,
împletește la firele de
arabesc..
note indescifrabile
pe ce le adun

Poezie

În bătaia penitei

în mecanismul similar
unui ceas zguduit și
ești tu, sunt eu,
readuși acasă
răniți;

ne redeșteptăm culoare,
curcubeie, maci
și spice care
spală durerea

în aura ambrei înfășurând sângele
risipit

și-l pierde înr-o
simplă amintire..

Cleopatra

Eri raccolta all'ombra
dei pensieri-nebbia,
quella madre
che più non scorgo,
eclissata dal mio ego,
un deserto
che l'immagine risalta.

Cleopatra,
temevi un dì la serpe,
dico, anche di pezza,
e fra le dita leggevi
il mio destino..poi,
scivolata nello spazio d'un atomo,

vidi la tua forma
accecarmi
ed il mio sguardo
teso

ad una goccia di rimpianto
e di beata gioia.

Cleopatra

Erai reculeasă la umbra
gândurilor-ceață,
mama aceea
pe ce n-o mai zăresc,
eclipsată de egoul meu,
un desert

pe care imaginea îl subliniază.

Cleopatra,
o zi te temeai de serpii,
vreau să spun, și din cârpă,
și între degete citeai

destinul meu..apoi,
alunecată în spațiul unui atom,
văzui forma ta
să mă orbească
și privirea mea
tintită
spre o picătură a regretului
și a bucuriei fericite.

Chiara d'Assisi

Le tenebre si fan leggere
e rischiaran d'improvviso,
non è facile contare le promesse
disattese..
ma tu, correndo su prati rossi, fossi,
hai cancellato una lacrima
e l'istante precedente.
La casa era dismessa,
misero sdentato sorriso,
la tua mano accogliente
a porgere il pane.
Scesi anch'io
e t'aspettava il matto
in partenza per Roma,
inciampai e per un istante..
l'acqua smise di segnare il ruscello,
non più un sussurro
o verso d'allodola..
mi reclamò la notte.

Clara din Assisi

Tenebrele se ușurează
și înseină deodată,
nu sunt ușor de socotit promisiunile
încălcate..
dar tu, alergând pe pajiști roșii,
șanțuri,
ai șters o lacrimă
și clipa mai devreme.
Casa era părăsită,
zâmbet mizer și știrb,
mâna ta primitoare
care întindea pâinea.
Am coborât și eu
și te aştepta nebunul
plecând spre Roma,
m-am împiedicat și pentru-o clipă..

apa se lăsa de imprimat pârâul,
nu mai un şopot
sau viers de ciocârlie..
mă reclamă noaptea.

Seta

Il tuo sorriso era seta,
accogliente velluto,
coperta,
due occhi ossidiana
rilucenti al buio,
chissà quale carovana
dietro le quinte
l'accompagnava,
quali impavidi corsieri
su steppe ardenti
e poi..il freddo.
Seta..
il tuo perdono,
coscienza,
fendevi anche la notte
come un faro imperituro
e poi..ti lasciavi
intangibile presa
marginale, prevalente..

Mătase

Zâmbetul tău era mătase,
catifea primitoare,
pătură,
doi ochi obsidian
strălucitori în întuneric,
cine știe ce caravană
în culise
îl însoțea,
ce neînfricați armăsari
pe stepe fierbinți
și apoi..frigul.
Mătase..
iertarea ta,
conștiință,
despicai și noaptea
ca un far nepieritor
și apoi..te lăsai
prins intangibil
marginal, prevalent..

Poezie

Un zâmbet cald îi luminează față,
Când dai de greu ea îți redă speranța,
Iubește-o cât timp e lângă tine,
Căci tu copile știi ce e bine!

Copil blajin, copil prieag,
Oricum ai fi, te-așteaptă-o mamă în prag,
Căci ea oriunde ar fi va spune:
„Copilul meu e cel mai bun din lume!“

Dariana Dunărințu

Primăvară, primăvară,
Cu ce ne încânți tu iară?

Primăvara a sosit,
Totul pare liniștit,
Natura e încântată,
Că de flori e înconjurată.

Roua grea de dimineață
A trezit natura la viață,
Iar pe cerul înseninat,
Lumină s-a arătat.

Primăvară, primăvară,
Cu ce ne încânți tu iară?
Învierea o sărbătorim,
Paștele îl prăznuim,
Căci soarele iar s-a ivit
Și totul la viață-a trezit.

Dariana Dunărințu

Keszeg Andrada

Mamelor noastre

Mama-i ființa cea mai dragă,
O cunoaște lumea-ntrreagă,
Nouă ea ne dă viață,
Tot ce știe ne învață.

Chipul ei când îl zărim,
Noi pe loc îl îndrăgim,
Glasul bland ce ne cântă,

Mamă, nu-l putem uita!

Mamă dragă, mamă bună,
Ne-ai ținut cu drag de mână,
Primii pași i-ai numărat,
Singură tu ne-ai culcat.

Zi de zi mama ne spune,
Să facem doar fapte bune,
Lui Dumnezeu să ne rugăm,
Milă de săraci s'avem.

Grancea Geta

Renaștere

Florile cu miros de primăvară
Pe câmpii și în copaci au început să răsară,
Mieii firele de iarba au simțit
Și printre flori la joacă au pornit.

Păsările de cuiburi noi s-au apucat,
Și-n truda lor nici de concert nu au uitat,
Totul la viață a renăscut
Și Paștele la ușă a bătut.

Așa cum florile la viață s-au trezit,
Și sufletul nostru obosit
Spre lumina Învierii a poposit,
Ca să guste Veșnicia e dorit.

Stol de păsări migratoare
Care dau din aripioare.

Și-o lumină se arată
Ce sclipește-a primăvară,
De Paște sufletul saltă
Și renaște iar și iară.

Iar și iară

Iar adie pe afara
Vântul cel de primăvară,
Cu alai de toporași
Și miros de mugurași.

Și din crângul adormit
A ieșit o vrăbioară,
Și din câmpul ofilit
Iarbă nouă să răsară.

Iar pe cerul înseninat,
Un stol mare s-a aşezat,

Poezie

Marco Duță

O oră de dans

Am luat ceasul de amiază
Când razele soarelui dansează
 Și-n grădină am intrat,
 La copaci eu m-am uitat.

Fiecare rază de lumină,
 Boteza a mea grădină,
 Frunzele la dans invita,
 Copacul sală de dans devinea.

Lumina și umbra de mâna s-au luat,
 Frunzele la dans au invitat,
 Un ceas cât soarele se afla sus,
 În grădină armonia a adus.

Un ceas rău

Într-o zi prea frumoasă
 E trebăliuam prin casă,
Mai munceam, mai mă jucam,
 Grija lumii eu n-aveam.

Da-ntr-un ceas stinghenitor
Am pătat cu sirop un covor,
Mama pe mine m-a certat
 Pentru acel covor stricat.

O oră de joacă

Un pătrat azi am desenat
 Și prietenii am chemat,
La joacă i-am invitat,
 În chenarul limitat.

Ca-ntr-o casă noi am stat,
 Cu toții în pătrat
 Și-am încercat să construim
 Ferește ca să-l mărим.

Un ceas noi ne-am străduit
 Și fereste i-am clădit,
Dintr-un pătrat am dobândit,
 Alte pătrate, un infinit.

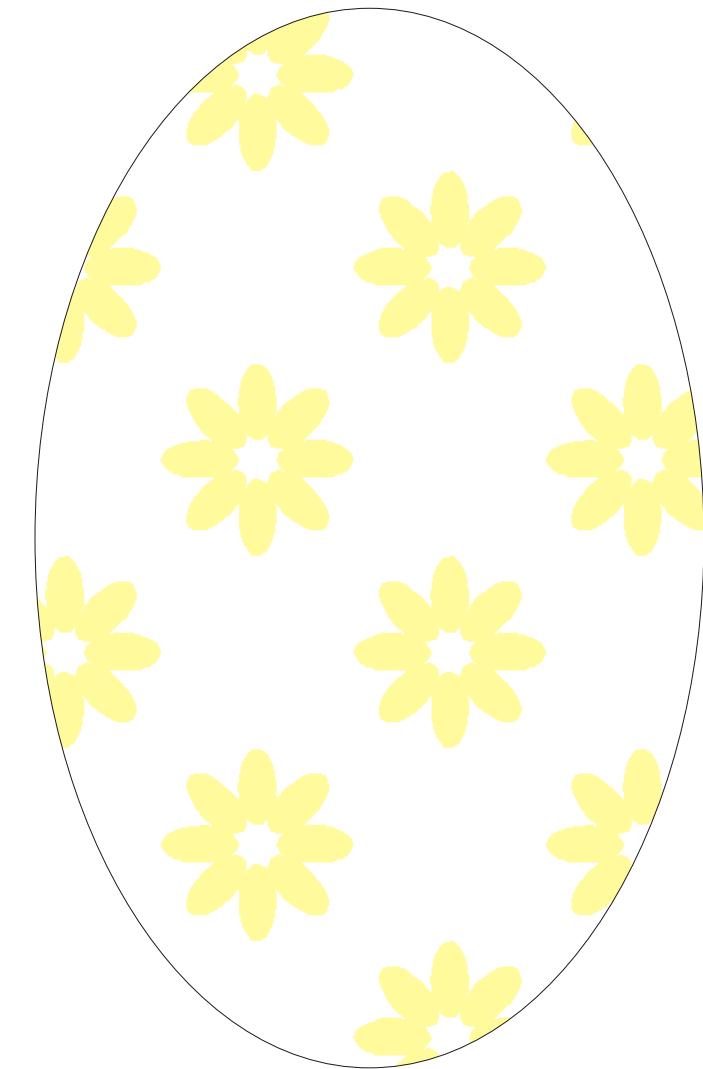
În bătaia penitei

O oră de primăvară

Un ghiocel s-a ivit
Din pământul adormit,
 Soarele a luminat,
 Norii el a depărtat.

Dar un vânt s-a ivit
 Și tot ce a înverzit
 A-nghețat și necăjit,
 Pe ghiocel l-a lovit.

Pentru un ceas de primăvara,
 Ghiocelul o să moară,
 Căci firavul a-nghețat
 Când vântul l-a botezat.

Poezie

A trupului flămînd de viață.

Cu patimă m-am strîns pe stîncă
Strîngînd spasmodic piatra tare ...
Și-i drept că gura-mi, nu arare
Cerșea un sprijin de la stîncă.

Prăpăstii mi-au surîs sarcastic,
Guri de-abia înfiorătoare,
Dar prins de culme cu ardoare,
Am rîs și eu la fel sarcastic ...

Publicată în „SO4H2”, anul I, nr. 1, din 15 aprilie 1932

Noapte la Turnu Măgurele (1933)

Noaptea caldă ... noapte pasăre nocturnă
Aripa de neguri grele și-a lăsat-o
Pe oraș ca un „Adio del Passato”
Fredonat într-o lagună taciturnă.

Pietonii pe trotuar trec în grabă.
Liniștea se sparge'n uși de cafenele.
Catedrala'naltă turlele spre stele
În miroslul de grătar și de tarabă.

Stingerea se sună lung la regimenteră,
Cu ecouri prelungite. În grădină
Teatrul râde-n revelații somnolente,

Pe când paznic al luminilor de lapte
- Sfinx pe soclul său de piatră carpatină
Stă eroul de la șaptezeci și șapte ...

În bătaia penitei

**Un medallion Ion PENA
Realizat de Marin SCARLAT**

Între 1936-1940, Ion Pena a trăit și a scris în Banat, la Șichevița.

Poezii publicate în diferite zile și reviste ale vremii:

Alpinism (1928)

Pe piscuri goale, fără viață,
Unde nici vulturi nu s'avîntă
Eu mi-am tîrît povara sfîntă

Publicată în „Graiel tineretului”, anul II, nr. din 11 iulie 1933

Voiaj

Sbor alb, aruncat peste zare,
Trec albe legiuni de gânduri
Nici-o stea, nici-o statuie de sare,
Înfipte-n trecut, în curânduri.

Alergam, aur, printre platanii suri,
Ceas deșteptător pentru fluture și cuc,
Iarba ne mângâie, plopii mahmuri
Și Dumnezeu e bun ca un eunuc.

Privire departe, cer larg, deschis,
Ne jucăm cu focul, cu inima mea;
Somnul e mort, visul e deschis
Către viață, moarte, aer, catifea.

Plouă la sud, fulgeră norii,
Peste noi tipă cocorii de spaimă
Numai un puț numără călătorii
Și rugăciuni adânci singur îngaimă.

Publicată în „DRUM”, anul II, nr. 4 5 din 1 ianuarie 1937

Anii mei

Anii mei ca merele toamnei trec
Cu dragoste, cu tristețea, cu bucuria;

Poezie

Peste calendar, peste zile m-aplec
Şi-mi plac colindele şi Sântamaria.

Visez ades la biserică din copilărie,
Bătrână, cu denie, cu joc, cu prohod;
La bâlciori o fată, o menajerie
Şi eu evoluând, între ele, Irod.

Drumuri în apă, berzele călătoare,
Feerie de primăveri şi uimire.
Blândul Isus între copii, sunătoare
În frunza de plopi aninată vuire.

Anii mei, lunile şi zilele mele,
Fraţi şi surori cu viaţa, cu amintirea
Merg către unde? Şi vă scutur nuiele
În sufletul negru cum este cernirea.

Publicată în „DRUM”, anul III, nr. 3 din 27 noiembrie 1937

Melancolie

Stăm aşa gravi, timpul ne plouă,
Cu destinul alături îmbătrânim;
Altă lumină, aer, lume nouă
Şi călătorim etern către ţintirim.

Scocul nădejdii sec, gândul coclit,
Prin sânge trece cornul tristeții:
Plângere, aripa ruptă, vag infinit
În care coboară părăiele vieții.

La răsărit zările pară,
Alămuri ruginite tipă strident,
Vrerea uitată, surdă, amară,
Şi cortina lăsată funebru, atent.

Poate mai ştii idila de an, de zece,
Creşte-n noi amintirea cenuşie,
Toamna, moarte, visul falnic trece
Şi privim în ram pe Sfânta Marie.

Publicată în „DRUM”, anul III, nr. 8 - 9, 24 aprilie 1938

Poetul din urmă

Pe-aici poetul este rătăcit,

În bătaia penitei

Prin hârburi de anafură şi besnă,
Heralzii în tăcere i-au murit
Şi plânsu-i-au durerile în glesnă.

De vreme îndelungă-i călător
Cu pietrele şi roua din grădină,
Cu pulberea, cu norul tunător,
Cu toamna îmbrăcată în rugină.

A năzuit o țară de poveşti
Naiade în albastră legiune,
Luceferi în betele îngereşti
Şi verile cu umbră de cărbune.

Să fluture alaiele în zob,
Pe lanuri să se scutore belşugul,
Din cupe să hăldue - şi rob
Ca neaua să-i lucească meşteşugul.

O țară de lumină şi de vis
Poetul peste ani a căutat-o;
I-e sufletul de negură, încis
Şi țara pân'acuma n'a aflat-o.

Publicată în „DRUM”, nr. 1 din 15 iunie 1938 şi
în „PREPOEM” an II, seria II, nr. 19 din iunie
1941

Oripi-vă

În drumul meu oripi-vă fierbinți,
În carneea mea cu târnăcoape.
Am să vă dau mistere şi arginți,
Ca fumul, bogăția să vă'ngroape.

Mi-e inima de fulgere ocean.
Mi-e palma năzdrăvană şi haiducă.
Oripi-vă cu sufletul ochean
Să beţi înfiorarea hăbăucă.

Pe steiul ars de foc şi'nchipuiră
Să vă înalț o clipă, să vă doară.
Crepuscul de altare şi zefiri
Şi vorba peste moarte să vă moară.

Nu încchinaţi cu mine rugăciuni
Ci treceţi, ca barbarii, mai departe,
Mă jefuiţi de grâne şi tăciuni.
Deschis îmi e pătulul ca o carte.

Poezie

Eu voi rămâne singur, vagabond,
Un cărețor de soare și de vise.
Voi ocoli destinul rubicond
Ca porțile de marmură, închise.

Publicată în „DRUM”, an IV, nr. 1 din 15 iunie
1938 și
în „UNIVERSUL LITERAR” an I, nr. 21 din 23
mai 1942

Vântule !

Te caut,vântule,cu palma sus
Ca să te prind și să te fac pândar
Pe toate vorbele ce nu s-au spus
Să le păzești cu veghe de ogar.

Din ele eu apoi să împleteșc
Minune de lumină și noroi,
Stindarde cu argint împărătesc
Și noapte cu luceferii strigoi.

Nu vămuiesc tratate și comori
Istoria-i bolnavă de eres.
Tu să-mi aduci din soare și din nori
Hambare de cuvinte cu'nțeles.

Te-o-i pune autor, deopotrivă,
Cu mine pe coperte, pe uluci,
Dar, iată, ți-este glezna colestivă
Și aripa copaie de năluci.

O! vântule, cu palma către cer
Zadarnică e plasa ce ridic
Ai ostenit bătrâne cavaler
Și eu rămân, departe, mai calic ...

Publicată în „DRUM”, an IV nr. 2 3 din 24
octombrie 1938

După amiază

Cine oare a murit
În orașul'ncremenit,
În orașul necăjit?
Bate clopotul a gol
Cine e de-acum sobol?
Cine spânzură de cer

În bătaia penitei

Cu suflarea ca de zer?
Bate clopotul și bate;
Mare doliu în cetate
Au murit o mie poate
De tot bate și mai bate.
De tot bate și mai bate.

(Din volumul în manuscris „Iarmaroc”)

Publicată în „DRUM”, an IV nr. 4, din noiembrie -
decembrie 1938

Moartea Mariei

Ce să însemnă în gând, în noaptea groasă,
Din ceasul rău, din apele tăriei?
Întinse moartea mâna fioroasă
Și, cald, culese sufletul Mariei.

Odihna veșnică îi stă acuma
Pe ochi, pe buze și pe mărtisoare,
N'o mai călca, zglobie, toamnele și bruma
Și n-o mai pune vara'n chiotoare.

Cinci oameni vor veni după amiază
Cu pași de pâslă și cu mâini uscate
O vor culege parcă ar fi trează
Și-or aştepta să-i dea niște agate.

Dar până la urmă rece va rămâne,
Cu cer și cu țărâna măritată;
Isuse 'nalte, nobile stăpâne,
Dece chemași, la tine, mândra fată?

(Din volumul în manuscris „Iarmaroc”)

Publicată în „DRUM”, an IV nr. 4, noiembrie
decembrie 1938

Hei, moarte

Hei, moarte, ce treci ca un vânt,
cu zile de cer și pământ,
oprește trasura dealatul cu noi,
dealatul atâtui gunoi.

și stai ca să bem un cotnar
magnific de bun și de rar,

Poezie

În bătaia penitei

cotnar bătrânesc,
cu pulpă de lut românesc.

Hei, moarte, ursuză și rea,
cu fruntea de negură grea
deshumă focoșii cărlani
să bem un milion de ani,
să bem sacadat și urât
cu toată durerea în gât.

Tu, moarte, nimic nu câștigi
că noaptea în ochi mi-o înfigi
și-alături de-atâția nebuni
un hoit obosit mai aduni.

Tu, moarte la fel hăuești
cu lupii și cainii cerești,
că omul în viață adastă
o vîrstă mai vastă.

Ci lasă porunca eternă
și vino cu noi în tavernă
la mese băltate și mici,
cu turme de palizi calici.

Petrece cu noi și te joacă,
bizară, hidioasă, potroacă,
retează-ne palma, ne fură din bile
dar lasă-ne sacul de zile.

Ah, iată și iată n'asculți
ruga atâtor desculți.

Hei, moarte, aceeași rămâi
în legile astea lălăi ...
un rece tăcut negustor
pe-al vietii pridvor.

Te bucuri s'adoarmă drumețul
dai prețul.
și-alături cu frații și nașii
îi iezi chiuitul și pașii.

Hai, trage'n bătătură,
să mă sui în trăsură.

Publicată în PREPOEM" an I, nr.
3 din septembrie 1939 și

în „UNIVERSUL LITERAR”, an I,
nr. 12 din 21 martie 1942

Amintirea vîrstei

Amintirea vîrstei fără prihană
Ca un cocor fâlfâie peste suflet;
Aud clopote, chiote, dojană,
Iarba cum crește și melci la umble.

Copil fug, alunec peste băltoace,
Munților le fac căciulă de azur.
Port în palmă pietre, lemne de toace
Și cioburi de sticlă gunoaelor fur.

Vîrsta trecută, mamă ești uitată,
Acum am crescut, urmărul e mare:
Furtuni de neguri, apă tulburată,
Cruce pe gânduri peste amplă zare,

Duc prin viață trecutul, colbul
aprins,
Pasăre cu lat de picior, aplecat,
Efigie de stele pe cerul întins
Sau lac din care nuferii albi au
secat.

Publicată în „DRUM”, anul III, nr.
46, Crăciun 1939

Golănească

Să bem, prieteni, mult și anonim,
hârdaie cu vin roșu ne adastă,
la urma urmei tot ne poticnim
și ni se culcă greerii în țastă.

Același basm urît e împrejur
cu aripa de plumb și coiful rupt,
deasupra cerul pus în abajur
și îngerii ce visele ne-au supt.

În astăz peisaj călătorim mereu
dealung de ani și veștede tristeți,
halucinați cătăm un empireu
ce nu se mai ivește'n dimineți.

Zădărnicia stă cu noi la cot

și în suflete ne urlă când și când.
Măcar să bem cotnarul lumii tot
învinși, nemîngâiați și fluierind.

Publicată în „DRUM”, an VI nr.
1 din aprilie 1940 și
în „PREPOEM” an I, nr. 10 din
aprilie 1940

Scrisoare scurtă

Bunul meu prieten, n'am
nici un câine ca să facă ham!
Nicio măță oarbă ca să țipe
la soboli și la aceste clipe.

N'am un greer mic în grindă
veșnicia'n cîntec să aprindă.
N'am un strop de seu, o luminare
ca să-ți scriu misivă mare.

Iată un bătut de ger,
de hârtoape și de nopți de fier,
De stafii mărunte ca un zob
și durerii mele rob.

Ce să fac prin ceasul greu?
Morții putrezesc mereu.
putrezește și Isus în gînd,
i-aузă-l plîngînd.

(Din volumul în manuscris
„Iarmaroc”)

Publicată în „DRUM”, an VI nr.
1 și
în „PREPOEM”, an I, nr. 7,
ambele din aprilie 1940

Uite strigoi

Uite strigoi, uite liliecii
Au ieșit în marginea potecii
și, bădărani și tărcați
ca niște argați.

Așteaptă să treacă

Poezie

În bătaia penitei

fata cu zodia seacă,
s'o ademenească, s'o fure
pentru subpământeana pădure.

Măi strigoilor, măi lilieciilor,
ajunge-v-ar umbletul melcilor,
lăsați fata, lăsați bucuria
cu numele Maria.

Știu o babă slută,
o poiană de cucută
și niște gunoi:
acolo e de voi.

Publicată în „DRUM”, anul I, nr.
11 și în
„PREPOEM”, ambele din mai
1940

S a h a r a

Degeaba strigi
Domnule cu șapte covrigi.
Hulubăria e încuiată
pentru orice rimă, pentru orice
fată.

Bate la cer
cu toiag de fier,
bate la pădure
cu armură de mure.
Poate acolo
o mai trăi Apolo.

La noi e tristețe.
Au murit bietele precupețe.
Caișii au îngenuncheat
peste marele hat
și alungat cu resteuil
a fugit curcubeul.

Publicată în „DRUM”, anul I, nr.
11 și în
„PREPOEM”, ambele din mai
1940

P a n o r a m ă

Vraciule înfricoșat
surd, olog și gușat
arată-mi comorile tale
înalte, pătrate, ovale.

De câteva zeci de ani
vinzi minuni pe gologani
dragoste, noroace, blesteme,
care modeste, care cu steme.

Poate ai aur, poate ai rubine,
căpestre, ogoare, albine
sandale ca Petre Schlemil
ori alt obiect mai util.

Dă-mi-le pe toate mie
pentru o imensă filotimie,
pentru ca să cumpăr cojoace
la toți puii care ies din găoace.

Publicată în „DRUM”, anul
I, nr. 11 și în
„PREPOEM”, ambele din mai
1940

P a r a b o l ă

Unde sunt miresmele,
Cocorii, catapetesmele?
Cine e hoțul, cine e
blestematal
Care ne-a jefuit satul?

Plecați în toate părțile,
Cercetați pădurile, cercetați
hărțile,
Răsturnați împărățile
și aflați bucuriile.

Până la veacul mic
Mai e un drum de nimic,
O șchioapă, o săritură de
pițigoi.
Să n-ajungem cu desagii goi.

Arhanghelii, îngerii, sfinții
Așteaptă să le ducem arginții

Și din toate cele câte ceva.
Măcar o ață, o mucava.

Altfel nu dau zapis
Că vom intra în paradis
Că vom săruta mereu și mereu
Bocancii lui Dumnezeu.

Publicată în „DRUM”, anul I, nr. 11
și în
„PREPOEM”, ambele din mai 1940

S i n d r o f i e

Feții frumoșii, harapii, călăii,
broscoii, țințarii, dulăii
veniră la mine'n pridvor
din toate ghiocile lor.

Domnilor, iubiți vizitatori!
iată scaune, merinde, viori,
parbole, sîrme, cotnar în bărdace.
Luați de unde vă place.

În seara aceasta bătrînă
sîntem o apă, o targă, o mînă,
mari evadați din povești
fără căciuli și fără calești.

Și eu sănătate cu voi.
Mi-e fruntea stelară, piciorul gunoi
atîtea cuvinte încurc
și tot către moarte mă urc.

Ci poate vreodată
O glorie pală, ușor deșelată
ne-o rîde, ne-o plînge pe crestele mici
pe unde fugirăm aşa de calici.

Publicată în „DRUM”, anul I, nr. 11
și în
„PREPOEM”, ambele din mai 1940

E p i l o g

Lăsați licuriciul să vie

Poezie

În bătaia penitei

la pasărea din colivie
să i-aducă lumină sacră
în colivia acră.

Pasăre sunt și eu
în colivia lui Dumnezeu
dar săracia și migrenele
mi-au escamotat penele.

C-o schiloadă mînă
stau rezemăt de țărînă.
C-o slabă cutremurare
holbez ochii a mirare.

Licuriciul meu e mort.
Nu-mi mai aduce steluțe în
cort,
nu mai rîde, nu mai
luminează
ceasul ca o amiază.

Poate Maica Precestă
o ieșî pe secetă
cu Isus feericul,
s'alunge întunericul.

Publicată în „DRUM”, anul
I, nr. 11 și în
„PREPOEM”, ambele din
mai 1940

Scrisoare din oraș

Comuna mea cu leat pierdut
în ciată,
Cu liniști mari, cu case de
argilă,
Prin visul meu, prin alba
dimineață
Te năzăresc îndepărtată și
umilă.

Eu am plecat în larguri de
migdale
Din anii mici ca nasturii și
melcii
Tu ai rămas pe coastele
ogale

Cu grâu și flori și râurii zuvelcii.

Poate-i mai bine, dreaptă în natură
Să stai aşa de dor de catapeteasmă,
Arar să-mi joci în orele de sgură
Pe canavaua gândului mireasmă.

Prin jurul meu e colb amar și trudă,
În creștet nici-un înger nu coboără
Cu bozi în păr nu văd o paparudă
Și chiar regina vântului e chioară.

Căsoaie mari, cu pântece bălțate
Sudalme sure bucură peisajul,
Poemele sunt frânte, lăbărtăte,
Pe vârfuri e actor cabotinajul.

Și nimeni nu visează o minune.
Un boloboc de logică e traiul,
Pe-aici e mort și timpul în taciune
Și luna nu-și mai vântură mălaiul.

Ci tu ești doar un pumn de săracie
Dar eu te simt, comună de pe zare.
Luceafăr înălțat în veșnicie
Cu Dumnezeu în frunte și altare.

Publicată în „ZARATHUSTRA”,
ianuarie 1941, Buzău,
placheta 3 și „UNIVERSUL
LITERAR”, an I, nr. 10,
din 7 martie 1942

Portret

Eu sunt sălbatec ca un vis
Ce noaptea liniștea sugrumă,
Ca un profet păgân închis
În carapacea mea de humă.

Eu sunt înalt ca un standard
Ce-i ros de umbră și de glorie,
Ca un păcat spălat de nard
În patruzeci de purgatorii.

Eu sănătatea pribeag ca un strigoi
Ce scuipează lumea cu blestemele,

Ca un nebun cu pumnii goi
Și tidva plină de poeme.

Publicată în „PREPOEM”, an II, seria
II, nr. 19 din iunie 1941

Metamorfoze

Acest drumeag de lespezi încâlcită
Îmi rupe carneea goală și trufașă
Pe urmele a mii de neofiți
Și cu azur durerea mă înfașă.

Nestăvilit'nainte mă îndemn
Urcat pe uriașe crepuscule,
E lumea ca o amforă de lemn
Și fluer în săraciile-i pătule.

Hei, suflete deapururea hoinar
Oprește la o margine de vară
Și soarele luându-l felinar
Să trecem peste margine afară.

Voi ocărâ de-acolo, fără cosorog
Acest pământ aidoma cu-o sferă
Și voi scuipa pe mersul lui olog
De brută prăbușită în holeră.

Nu-i voi mai cere niciun dumicat,
Nicio tingire doldora de varză
Ci-a ferecat în foame și păcat
Îl voi lăsa să urle și să arză.

Târziu în veacuri, poate, rătăcit
Voi reveni pe urme vechi, halucinat,
Cu altă zestre iar de peticit
Și fi-voi jaguar sau împărat.

Publicată în „UNIVERSUL
LITERAR”,
an I, nr. 10 din 7 martie 1942

Rechizitoriu

Burgul e rânced de păcate,
Orbit de noapte și de scame.
Gigantice clădiri durate

Poezie

În bătaia penitei

Încep ființa să-i destrame.

Ziua e șchiopă ca o targă.
Ograda văduvă de spice.
Nerăzbunata sete largă
Țipă în creștete și bice.

Molii se coc în rădăcină
Pe lângă seci mărgăritare.
Gingăse stele nu mai pot să vină
Ca să ne dea un coif la fiecare.

Isus a rebegit în piețe
Uitat, lovit, cu față mută.
Între borfași, naivi și precupețe
Nimeni durerea nu-i sărută.

Vrednic în sparta lui ogivă
Ca să primească trei sodoame,
Burgul e putred deopotrivă
De bogăție și de foame.

Publicată în „UNIVERSUL
LITERAR”,
an I, nr. 17, din 25 aprilie 1942

Roșiorii de Vede

E-o viață, mai vânătă, mai stinsă
În burgul vechi de care îmi legai
Adolescența mea trudită și învinsă
Năvod de stele, vis și putregai.

Îmi pare toamna mai fără conture
Cu miros de rășini și de inert
Decât altdată barca ei ușure
Ce reteza nădejdile pe sfert.

Alți oameni defilează pe'nserare
Ca să-și înghită porția de timp.
Burghezi mărunți, ei nu duc în spinare
Nici besne mari, nici țandări din Olimp.

Încătușat pe-o rână în restriște
A amușit și parcul ca un gând.
Pe bănci nu'ncearcă nimeni să mai riște

Să-i gâtuie tristetile, râzând.

Și totuși câtă pulbere subțire
Nu se cernea din soare pe aici.
O! burgul meu frumos din
amintire
Azi parcă din cavouri te ridici!

Publicată în „UNIVERSUL
LITERAR”,
an I, nr. 25, din 20 iunie 1942

Către Don Quijotte

Cules din mituri, însuți tu un mit,
Biet pelerin cu inima bolnavă
De uriașa visului otravă
În piscul tău cu râvnă m'ai primit.

Sărac și bleg prin holde de
pământ,
Contrariu cum canoanele învăță,
Doar tu mi-ai fost mireasmă și
povață
Sub nu știu care straniu legământ.

În jur, încet, trăgându-mi azi hotar
Eu ignorez pogoanele de spațiu.
Tăcut și dârz adulmec cu nesațiu
Himere cârd, și-al lor mărgăritar.

Surpat ades în vânturi și restriști
Nu m'am sculat un ceas pentru
tăgadă,
Ci mi'am purtat tot visul meu
grămadă,
Cu ochii veseli, niciodată triști.

Întrezăresc în tine, ireal
Erou de comedie zăpăcită:
Străfundul omenirii ce palpită
Mereu, după un fir de ideal.

Publicată în „UNIVERSUL
LITERAR”,
an I, nr. 30, din 25 iulie 1942

Noiembrie

Soare veșted, soare vechi
Cât o palmă de înalt,
Îl iau plopii de urechi
Fără scară, fără salt.

E bolnav de veșnicii
Câte-a tors și-a îngropat,
Câte umbre și stihii
Între timp a destrămat.

Soare umil, saore mic
Cât o ancoră abea
Înfloritu-i-a în spic
Dulcea somnului zăbreia.

O să doarmă iar blajin
Undeva adânc și cald
Rotunjindu-ne cu chin
Pentru mâine alt smarald.

Publicată în „UNIVERSUL
LITERAR”,
an I, nr. 37, din 13 septembrie
1942

Prefață

Gingăș întâi, un ger îmi crește'n
oase
O iarnă rea, cu-aromă plumburie.
Din piscuri mari de piatră și trufie
Mă râd, bălane, stele somnoroase.

E chinul meu trudind între hotare
Nelimpezi înainte, nici în urmă
Ca să culeg din vreme ce se curmă
O zestre-abea, cu boabele amare.

Visai un pod pe veacuri și pe spații
Sub care-o lume proaspătă să
crească
Dar mărginit în coaja lui firească
Se sparse visu'câteva vibrații.

Drumeț, bătrân acuma de
înfrângerি,

Poezie

Întorc în umbră aripile-acasă.
Poema strâmbă doar le e rămasă.
Te simt, citită, inimă cum săngeră.

Publicată în „UNIVERSUL LITERAR”,
an I, nr. 42, din 24 octombrie 1942

Şes natal

Si, Doamne, eu fui pe aici.
În țara cu luceferii înalți,
Văzui catapetesme cum ridici
Şi floarea cu parfumuri cum înalți.

Văzui însămânțările cu rod,
Stupinele cu miere, dimineți
Cu mândre aurore în năvod
Şi falnică sburarea de ereți.

Zimbirea călărea peste obraz,
În vine se rotiau chiuituri,
Tâncaș cu mămăligă și cu praz
Creșteau peste hotare sărituri.

În urnă tresăriau și mai adânci
Pâraele cu apă și cu har,
Credeam în ele, Doamne, că tu plângi
Şi eu eram pe marginea pândar.

Cu visul mă culcam și mă sculam,
Irod între cotețe și cârlani,
În gene bucuria o știam ...
Aveam atuncia 12 ani.

Publicată în „VREMEA”, an XIV,
nr. 676, din 29 noiembrie 1942

Realism

Mă suflete, tâlhar de primăveri,
De azurii migdale și tării
Întoarce și tu coarda pe averi
Şi te ridică'n sure clădării.

Privește, am rămas doar noi calici,
Cu tidva și cu tolba de imagini
Din rime potrivim mereu panglici
Şi'n buzunar ne miaună paragini.

În bătaia penitei

Ce te mai uiți la acatiste și
iconi,
La glorii afumate, la candori
?
Imită larg atâția histrioni
Şi-om hăuli și noi între
comori.

Poema noastră nu ne dă
nimic
Nici în gâtlej și nici
îmbrăcământ.
La dracu toată zarea din
colnic
Mai bună e o traistă de
pământ.

Publicată în „UNIVERSUL LITERAR”,
an I, nr. 48, din 10
decembrie 1942

Cîntecul din urmă

Am obosit umblînd alandala
Prin hîrburi, dudaie și
gloate.
Demult mi-e tocîtă sandala
Şi moarte iubirile toate.

Acuma, la actul final,
Numai strigoi-amintirii
Dănuie crud, rătăcind,
infernal
În jur, în meandrele firii.

Cerul e și el putred, lăluî,
Nicio salvare nu-i tipă în
creștet.
Nicio minune în ciute, în
grûu
Şi Domnul e veșted.

Meschin se dărîmă, rece
coboară
Visul în cripta bolnavă.
Rîme băloase, neguri

omoară
Fruntea suavă.

O! naiv jucător în azur,
Flamura, slava, cocorii ucide;
Drept se ridică, sălbatec, impur
Lupul uitării cu dește livide.

Publicată în „VREMEA”, an XVI,
nr. 695, Paști 1943

Leit - motiv

Simt toată vremea care curge hău
Cu Dumnezeu de mâna prin oraș
Şi-o prinde omul, hoț ca un
geambaș,
Ca s-o anime-n calendarul său.

Ispita asta ne-a cuprins de mult,
Orânduiți sub moarte și sub cer
Şi ne-a legat în zodii ca un fier -
Otrepe vechi în cosmicul tumult.

Culegem an cu an în traista grea,
O movilă de ani până la fund,
Cădem sub crucea ei rotund,
Lați și fărâmați ca o curea.

O, dă-ne Doamne, ceasul cât un
veac,
Cât muntele de piatră necuprins,
Să trecem pe sub stele mai întins
Departă mai un pic de berbeleac.

Publicată în „OLTUL”, anul I, nr. 1
din august 1943

Invocare

În toată ora mică măcinat
De cai ce duc mereu la cimitir
Eu ție, Doamne, des m-am închinat
Din palme ridicându-ți un potir.

Cu fruntea aruncată către cer
Un sac de osanale ți-am trimis

Poezie

Că mi-aperi în talazele de ger
Merindele de stele și de vis.

În carne-a-mi răvășită peste ani
Tu mare și cărunt ai zăbovit
Și-n pleava de ferigă și golani
Deasupra m-ai purtat, neistovit.

Eu robul unui lut nemângâiat
În suflet te amestec și te cresc,
Dă-mi arcul de arhangheli
ferecat
Pe demoni în grumaz să-i
nimeresc.

Publicată în „OLTUL”, anul I,
nr. 1 din august 1943

Lucifer

Eu navighez pe marile genuni,
Pe anii răi, pe temple de dureri.
În circa mea duc haite de nebuni,
Bătrîne răni și secolii de ieri.

Cu liniști aspre nopțile întind
Strigoi-mi sar atuncea din
hambar,
Arhangheli albi în stele se aprind
Și dorul mă încearcă fără har.

De veșnicii mă sbat și mă întorc
Să prind de cer și aprig să-l
sugrum.
Aceleași ape vrăjile îmi torc
Și stau golaș în veacuri și în
drum.

Bolnav mi-e iadul plin de
mucegai
Săracă fierăria de cătuș,
Mă sfîșie mânia ca un scai
Și blestem pe Isus de după uși.

Publicată în „OLTUL”, anul I,
nr. 4 din noiembrie 1943

Ion TURNEA

M-am legat la cap și doare,
Vai ge-a mele zâlișoare.

Ge când Ion s-o însurat,
Ge beutură s-o apucat,
Că nevasta-l necăjea,
Toată zâua-l cicalea.
Odată strajnic s-o-mbetat,
Cu calul la givan s-o apucat.

- Mă calule, eșci săngur cuc?

Eu am venit la cine, în casă nu mă mai duc.

Acolo e nevasta și ea mă ceartă tare,

M-am săturat ge veșnica-i întrebare:

„Iar ai băut mă, Ioane?

Eu? N-am băut femeie...“

Ști, am o idee:

În seara asta cu cine calule am stat,
Și pântru asta p'-acasă n-am călcat;
Ai fost beceag și eu ce-am îngrijit;

- Ba nu stăpâne, m-ai luat la călărit

Spre birtul lui Ilie

Ce-i păstă geal, la vie.

- Tu, calule, vorbeșci?...

- Ioane, cu calul tu glumeșci?

(Nevasta ... am încurcat-o,

De astă dată n-am mai scăldat-o...)

- Ano, ge cal eu îngrijeam

- Și grajgiul îl râneam.

- Miroși a beutură.

- Nu, nevastă, mirosu-i gin sură;

- S-o fi spart butoniul?

- De când ți tu pisoiul

Toate să sparg nevastă...

Acum și astă năpastă...

- Dar butoniul e plin

Atunci de ce miroasă-a vin?

- Calul a beut, până n-o mai putut.

- Cum să bea calul Ioane?

- Cum spargi tu la borcanie,

- Ce trabă are una cu alta?

Are, că-n noapcea asta

Un ciob ge borcan calul a tăiat

Și-a devenit fermecat;

Vobeșce, călăreșce, zboară,

- Ioane, tu eșci într-o doară?

- Tu n-ai citit povești?

Cu calul fermecat să nu glumeșci

În bătaia penitei

Poezie

Dacă vrei să n-o pățășci
S' ca Gheonoaia să sfârșășci.
 - Te crezi vreun Făt-Frumos?
 - Dar ce, nu-s arătos?
 - Beutura ce-a tâmpit de tot,
 - Lasă-mă nevastă, că nu mai pot.
 - Rămăi cu calu-ți fermecat,
 Că nu-i bun nișă pentru arat.
 - Ce știe ea ce-i bun sau rău?
 Acum calul s' eu, stăpânul său,
 Vom zbura s' povestii.
 - Nu mai vorbi mereu prosti.
 - Ce-i calule s' tu mă iezi păstă pișior?
 - De când nu mai ar pă ogor
 M-am emancipat
 S' prostia omenească-am studiat.
 - ... Eu cred că am beut cam mult
 Să givănesc cu calul mut.
 - Sunt năzdrăvan, e-adevărat.
 - Ba calule, eu îs beat...
 Mă duc la porșii, ei nu-s paranormali
 Dar să trec ge cânii așcia criminali;
 - Ce clatini rău stăpâne,
 - S' tu vorbești, mă cânie?
 - Când bei totul vorbeșce...
 - Doamne... porcul ciripeșe;
 Am amețât de tot,
 Nu-i pasăre, e porc...
 - Vino-n coteț la noi.
 - Eu nu-s găină ca voi.
 - Dar nișă cocoș nu ești
 Ge cânt' pă la ferești.
 - Exact. Nevasta-afară m-a lăsat,
 Să vezi ce o să-i fac.
 - Nevastă deschige ușa
 - Așceptă numa, acușă,
 Eu nu primesc căpușa
 Ce suge la răchie.
 - Na, stai că-ți dau eu tâie,
 Sparg fereastra s' intru.
 - Ba, du-te la Dumitru
 S' bea s' monopol.
 - Nu mai am nișă un pol,
 S'-i frig rău afară
 S' totul e nebun în astă sară;
 Porcii, calul vorbesc,
 Găinile cârcotesc.
 - Tu te-ai sclintit bărbace;
 Na, vin-odat' încocace,

În bătaia penitei

Hai, ușa t'-am deschis!
 - Da becul iară-i stins;
 Au, iară mă lovesc
 Când pă-ntuneric pășăsc...
 - Nu prea îl nimeresc...
 - Au, mă julesc...
 - Mai bei de-acu' bărbate?
 - Nici dacă tu m-ai bate.
 - Aşa ai spus s' ieri
 - Din calea mea să pieri;
 Iar m-am împiegicat,
 Întuneric rău s-a lăsat...
 - Rău e să ce măriț'
 Cu neisprăviț'.
 - Greu e însurat,
 Ge beutură m-am apucat,
 De când cu gaița pă cap
 Toace prântră geișce-mi scap'...
 Mai binie cu oile vorbesc,
 Că mai sănătos gângesc;
 M-am legat la cap s' doare,
 Vai ge-a mele zâlișoare.

Mario Marco MIHĂILĂ

Cântă păsărelele

Se aud pe-nalții pomi
 Cum cântă păsărelele
 Și spun rândunelele
 Hai să dormi!

Frumosul sunet de pe ramuri

Este chiar al turturelor,
 Pe loc adorm petalele viorelor
 De la darurile păsărelelor.

Cântec dulce ca de basm,
 Vrăbiuțe drăgălașe,
 Scot sunete golașe
 Compunând al serii vals.

De taină nimic nu e mai plin
 Ca al păsărilor sunet divin,
 Pe-al primăverii portativ sfânt,
 Dansul serii pe pământ.

COLEGA MARINELA PANTIRU, ZIARISTĂ ȘI POETĂ ÎN GRAI, ESTE O VALOARE ARTISTICĂ A BANATULUI TIMIŞAN

Româncă din Timișoara, în floarea vîrstei a trudit ani buni la cotidianul “Renașterea bănățeană”, în prezent s-a retras între rafturile de cărți de la Universitatea “Tibiscus” din Timișoara, având un mediu spiritual pentru a prospera în activitatea profesională jurnalism, dar și în activitatea creativă poezia în grai, cu disponibilități potențiale și pentru poezia cultă. Din Curriculum Vitae reținem:

A publicat nenumărate articole, poezii în grai, creații personale “pe lângă

capodoperele celui mai valoros poet în grai bănățean de la Victor Vlad Delamarina încocace, Ceaica Marius Munteanu”, pe care le-a inclus, adeseori, în paginile de folclor, pagini coordonate de prof. Aurel Turcuș, cel care i-a fost adevărat mentor într-ale gazetăriei, a mai publicat și culegeri de folclor, în: “Renașterea bănățeană”, (cu preponderență în “Renașterea bănățeană”, fiind angajata acestui ziar vreme de 20 de ani), “Anotimpuri” (în paralel cu munca la “Renașterea bănățeană” a fost și redactor și realizatorul paginii de folclor “Veșnicia s-a născut la sat”, la revista menționată, “condusă de un om deosebit prof. Cezar Ioana, revistă care la noi vedea și lumina tiparului”), “Columna 2000”, “Coloana Infinitului” (Timișoara), “Tăt Bănatu-i fruncea” Făget, revista Universității “Tibiscus” Timișoara, ziarul “Tibiscus” Uzdin, “Agora” (Timișoara), “Floare de latinitate” (Novi Sad), articole pentru diferite rubrici la ziarul “Tibiscus” din Timișoara și la revista “Cultura media” publicație semestrială editată de Centrul de Cercetări în Comunicare și Educație Media, coordonată de fostul ei profesor și părinte spiritual încă din vremea primei facultăți, “distinsul prorector al Universității “Tibiscus” din Timișoara prof. univ. dr. Adrian Dinu Rachieru” (cel care avea să-i semneze și Cuvântul de întâmpinare pentru placheta de versuri în grai). În revista amintită Cultura media i-au fost publicate și recenzii pentru cărți precum “Viclenia globalizării” (Paul Dobrescu), studii, articole de cercetare precum “Ascultarea activă și urmărirea semnalelor nonverbale în negociere” ș.a.

Volume publicate:

“Cântul leac inimii știe”, Editura Eurostampa Timișoara (în prima parte a acestui volum, l-a avut, ca subiect principal, pe domnul Gheorghe Galetin (cel care, în copilărie, i-a fost autoarei printre primii dascăli de vioară, orchestră și interpretare vocală muzică folclorică, urmat de prof. Ion Odrobot și, mai apoi, de prof. Ion Mătăsaru, sub îndrumarea căruia a studiat și chitară, activând și în formația “Flores” din Timișoara); în partea a doua a cărții Addenda a selectat dintre articolele despre slujitorii melosului popular cu preponderență din Banat, interviurile, precum și ancheta pe tema poluării folclorului, pe care le realizase și le publicase în “Renașterea bănățeană”, ziarul la care “m-am format și care rămâne cel mai apropiat de sufletul meu, alături de Universitatea Tibiscus din Timișoara, a cărei angajată sunt în prezent”. De menționat că la acea vreme când a publicat cartea “Cântul leac inimii știe” nu erau prea multe surse, informații, Internet, astfel încât la apariția sa, în 2004 respectiv 2005 (“din 2001 era însă în lucru la editură!”) a fost considerată de specialiști, colegi din presa scrisă ca fiind “unică în peisajul publicistic actual” (prof. Aurel Turcuș) și “extrem de utilă, pe care noi, în radio, o vom folosi pentru realizarea emisiunilor noastre de folclor” (prof. dr. Daniela Băcilă, redactor realizator de emisiuni folclorice la TVR Timișoara și Radio Timișoara), “o carte-monument” (dr. Ioan Hațegan, istoric).

“Pă gostiție” (plachetă de versuri în grai bănățean, apărută, în 2014, la Uzdin, la dorința și prin grija fratelui nostru drag, Vasile Barbu director al Editurii “Tibiscus” din Uzdin și președintele Societății Literar-Artistice Tibiscus din Uzdin, Voivodina, Serbia), plachetă însoțită de un „onorant Cuvânt de întâmpinare”, semnat de prof. univ. dr. Adrian Dinu Rachieru, sociolog și critic literar.

„Poeziile prezente în acest mic volum (atât am acceptat să-mi apară, cea mai exigentă fiind cu mine și-apoi cu cei din jur... și-apoi ca Marius Munteanu nu scrie nimeni, n-a reușit nicicare să mă cucerească definitiv, precum Ceaica Marius!) vorbesc cel mai bine despre mine, despre educația mea, despre crezul meu, convingerile mele, cred în triumful binelui asupra răului, fac haz de necaz, poezii despre felul meu de a fi,

modul meu de a gândi, de a observa și reda ceva sau, după caz, spusele și/sau purtarea, năravurile cuiva, dar, peste toate, despre copilăria mea (eu fiind crescută de bunicii paterni), dragostea de sat, de pământul care ne-a zămislit (cu minunățiile sale!), respectul față de truditorii lui, omniprezente în mai toate scriurile mele”.

Din partea bunicului, la Logoj, lumea s-a oprit în admirație... „Bunu rostea cuvintele atât de dulce în graiul bănățean (umblase mult și prin Grabaț și Izvin), avea o vorbă caldă (nu multă, dar înțeleaptă!), un ton veșnic împăciuitor și, la momente potrivite, făcea «glume de bun gust», cum zicea Fie iertată! buna mea dragă, Persida (d'îngă Igriș), care cânta tare frumos și mă-nvățase și pe mine de micuță, iar bunu Vică (jiucător fără păreche!), mă-nvăța să joc... Buna Sida îmi cosea costumele naționale, de la vârsta de doi ani și jumătate și mă chicea, cu atâta dragoste și cu atâta răbdare, până am crescut... Fiind îndrăgostită de citit, de scris, de folclor și muzica folk, încă din ciclul primar, am ales în viață meseria care mi-a permis să împleteșc cele două mari pasiuni ale mele, muzica (folclorică îndeobște) și literale. (...) Vacanțele petrecute în satele bănățene, arădene și mehedințene (din fosta Regiune Banat cum apărea pe primul buletin al mamei) rămân de neuitat! Acolo am prins hora satului, acolo am învățat să joc, ca la munce, hora mare, brâul, ardeleana, mergeam îmbrăcată în costumele vechi păstrate de generații, ale bunicii mele dinspre mamă, Ioana, ale mătușilor dragi, Măria și Paraschiva, și eram nespus de mândră și acum, când îmi amintesc, mi se umezesc ochii de drag, căci, la hora satului, care iarna se ținea la cămin, babilii ce stăteau pe margine, pră scamne, îmi ridicau partea de jos a poalelor, în timp ce purtam pașii jocului, ca să vadă mai bine cum erau cusute, cum era modelul, căci ele nu aveau aşa și le era, parcă, ciudă..., era un fel de competiție în sat, cine avea costumul cel mai frumos țesut, cusut, ce culori, ce combinații lumea aceea o iubeam nespus..., am cusut și eu de micuță, am ștricuit și câte și mai câte buna Sida mă-nvățase!, dar acolo sus la munte mergeam și la muncile câmpului, și la arie, și la adunat de fân, la lemne la pădure, la pășune cu oile și vacile, unde, noi, copiii, ne jucam și cântam pe dealuri, de răsună pădurea din apropiere, cântece vechi, cântări bătrâne, pline de înțelepciune și trăiri neasemuite, frumoase și curate ca apa din izvorul din care am băut de-atâta ori apă..., iar seara, în jurul unei mese rotunde din lemn, mâncarea era atât de bună (din strachină, cu lingură de lemn) și pita-n țăst o minune! răspândeau aburi îmbietori..., brânza cea mai bună, acolo sus la munte era...”.

Referiri la activitatea sa publicistică (pe tărâmul folcloric) se regăsesc în volumele „Pavel Roșu o viață ca un cântec” (autor Ovidiu Papană), „Muzicieni de marcă din Timișoara, la Timișoara și noi la ei acasă” (autori: Lucia Petroman și Pavel Petroman), iar despre poezile sale în grai, în „Cugetări”, carte scrisă de Ion Turnea „de loc din Bolvașnița, preot în Caransebeș din căte am reușit să aflu, căruia-i mulțumesc prin intermediul publicației dumneavoastră, chiar dacă nu am avut onoarea să-l cunosc încă, doresc să afle că i-am citit volumul «Cugetări» și că rândurile Domniei sale m-au bucurat nespus!”. Cu poezii în grai este prezentă și-n antologia regretatului om de cultură, prof. Aurel Turcuș, intitulată „Poezie în grai bănățean”, volumul I, alături de alții 66 de poeti în grai bănățean din Banatul românesc. (Volumul II a fost dedicat fraților noștri români din Serbia.)

2009 Premiul Special pentru poezie în grai bănățean, la Festivalul Internațional de Creație „Lumină lină” de la Timișoara;

2014 Diplomă de Excelență, din partea Societății Literar-Artistice Tibiscus din Uzdin (Voivodina Serbia), societate condusă de un vajnic apărător al românismului, domnul Vasile Barbu;

2015 Diplomă pentru participare de înaltă ținută la Simpozionul Internațional „Oameni de seamă ai Banatului”, ediția a XIX-a unde a făcut parte și din prezidiu, manifestare care s-a desfășurat la Timișoara, în data de 8 mai 2015. (Din toamna aceluiși an, Marinela Panțiru este Membru de Onoare al S.L.A. Tibiscus Uzdin, „în semn de profundă recunoștință și mulțumire pentru contribuții majore la păstrarea, afirmarea și propășirea culturii naționale.”)

2016 Diplomă de Excelență pentru pasiunea, dăruirea și implicarea în promovarea activității și spiritului Societății Literar-Artistice Tibiscus Uzdin, în cursul anului 2016.

Ion TURNEA

SCRIITOAREA DORINA ȘOVRE, SUFLET DIN SUFLETUL SATULUI BĂNĂȚEAN

Frumusețea satului din Banatul de munte este adesea animată de oameni talentați ce transmit generațiilor următoare obiceiurile și tradițiile locurilor. Un astfel de om este și scriitoarea sării bănățean Dorina Șovre.

Ea „s-a născut în satul Peștere, județul Caraș-Severin, în 11 mai 1955. A urmat școala elementară în localitatea natală, gimnaziul și școala populară de Artă secția actorie,

din Reșița. A activat ca actriță și instructor la Teatrul Popular din Caransebeș. Primele versuri scrise în grai i-au fost prelejuite de un concurs al unei ediții a Festivalului literar Nichifor Mihuța de la Casa de Cultură din Caransebeș, la care a participat cu poezie și a fost laureată cu premiul I. Are o mare contribuție la dezvoltarea poeziei în grai bănățean în zona Caransebeș, prin crearea și îndrumarea, împreună cu Constantin Șovre, și îndrumarea Cenaclului La Poșmândre de pe lângă Radio 11 Plus din Caransebeș. Mărturii semnificative ale eficienței activității cenacliere a Dorinei Șovre și a dăruirii sale radiofonice la emisiunea Șeasugugulanilor de la postul de radio din Caransebeș sunt și volumele La Poșmândre, publicate, cu începere din anul 1998. Dar, desigur, impunerea Dorinei Șovre ca „poietă de frunce” s-a făcut prin propriile volume de poezie în grai bănățean. A publicat cărțile: Vă port în suflet, Editura Ionescu, Caransebeș, 1997, Dî la Săbeș la Lugoj (în colaborare cu Sorin Olariu și Ștefan Pătruț), Editura Dacia Europa Nova, Lugoj 1998, Plină-i lumea dămenuni, Ed. D.E.N. Lugoj, 1999. La acestea se adaugă prezența sa cu grupaje substanțiale de poezie în volumele La Poșmândre. A mai publicat volumele: Dor de cântec și cuvânt, Editura 385 Aurel Turcuș Mirton (Colecția „Folclor”), Timișoara, 1999, Surubel... nițel... Catrene, fabule, parodii, Editura Ionescu, Caransebeș, 1999, Anotimpul îngerilor (poezie), Editura Junimea, Iași, 2002, Exerciții de dialog, Editura Popa's Art, Timișoara, 2002. Este cuprinsă în volumele: Toamna se numără epigramiștii... Editura Ionescu, Caransebeș, 1998, Apostrof(ații) Epigramă, Ed. Ionescu, Caransebeș, 1998. Antologia epigramei românești, 2000, Șt. Pătruț Antologia poeziei în grai, Ed. D.E.N. Lugoj, 1999. A colaborat la publicațiile: „Renașterea bănățeană”, „Vrerea”, „Orient Latin” (Timișoara), „Redeșteptarea”, „Banatul nostru” (Lugoj), „Timpul”, „Semenicul”, „Revista noastră” (Reșița), „Cuvântul libertății” (Calafat), „Cenaclul Artelor” (Caransebeș), „E p i g r a m a ” , „T ă t B ă n a t u - i f r u n c e a ” e t c . “ ([Http://brancusi.org.ro/files/2009/10/Poezie%20in%20grai%20banatean%20vol.%201.pdf](http://brancusi.org.ro/files/2009/10/Poezie%20in%20grai%20banatean%20vol.%201.pdf))

Scriitoarea Dorina Șovre a petrecut anii copilăriei în localitatea natală Peștere, luând contact cu tradițiile și obiceiurile satului bănățean. Frumusețea satului natal, obiceiurile și tradițiile populare ale zonei au avut o contribuție în devenirea sa ca poetă.

Copil fiind, Dorina Șovre, a descoperit pasiunea pentru poezia în grai, participând la serbări, atât activ, cât și ca spectator.

Școala elementară a urmat-o în localitatea natală. Primii ani de școală au conturat temelia personalității scriitoarei în grai. Astfel pasiunea pentru poezia în grai a descoperit-o încă din copilărie.

Obținerea Premiul I în cadrul Festivalului literar Nichifor Mihuța de la Casa de Cultură din Caransebeș cu primele versuri scrise în grai de dânsa a adus în viață scriitoarei împlinire sufletească. Aceasta a fost primul pas făcut de ea cu încredere în lumea tainică a artei cuvântului.

Poeziile Dorinei Șovre creionează tradiții și obiceiuri ale satului bănățean, evocă chipul celor care i-au fost lumină călăuzitoare în viață, ca de exemplu, mama. Mesajul lor este de a păstra cu sfîrșenie valorile spirituale moștenite de la înaintași.

Este greu să raportăm lumea de astăzi la poezia în grai datorită contactului cu tot ceea ce este nou însă nostalgia anilor petrecuți de fiecare la țară, în căsuța bunicilor, în momentele de liniște sufletească îndeamnă cu siguranță pe fiecare să mai guste din frumusețea graiului, obiceiurilor și tradițiilor din străbuni, să-și încâlzească sufletul cu lumina adevărată de odinioară.

Scriitoarea Dorina Șovre va rămâne mereu o stea pe cerul satului bănățean.

Ion TURNEA

Traian Barbu, un păstrător al tradițiilor și obiceiurilor din Banatul Montan

Solistul de muzică populară Traian Barbu s-a născut în localitatea Tânova, județul Caraș Severin, în apropiere de Reșița, la 22 noiembrie 1953. Încă din copilărie a avut contact cu lumea satului bănățean, cu tradițiile și obiceiurile Banatului de munte, cu doinele, cântecul strămoșesc.

Îndrăgostit de cântecul bănățean, de grai, de portul tradițional, de obiceiuri, Traian Barbu s-a afirmat ca solist la vîrstă de 15 ani cu Orchestra Ansamblului Tineretului al Școlii Profesionale din

localitatea Reșița. Datorită aptitudinilor sale artistice a urcat pe scenă, la aceeași vîrstă, de 15 ani, cu Orchestra populară „Reșițeană“, condusă de Nicolae Laci Perescu.

După căsătorie s-a stabilit în localitatea cărășeană Oțelu Roșu de pe Valea Bistrei și a continuat să prezinte prin cântecul său frumusețea satului bănățean.

A obținut mai multe premii de-a lungul carierei sale. La Festivalul „Carpați“ de la Pitești a obținut premiul juriului. La Festivalului concurs „Aurelia Fătu-Răduțu“ din 1975 a obținut premiul al doilea, ca în 1976 să primească Premiul special al Comitetului de Cultură Orșova la Festivalul „Porțile de Fier“.

Pe parcursul carierei sale a colaborat cu mai multe ansambluri printre care Ansamblul „Banatul“ din Timișoara, Ansamblul „Maramureșul“ din Baia Mare, Ansamblul „Iedera“ din Oțelu Roșu, a efectuat numerose turnee, atât în țară cât și peste hotare, în Iugoslavia, Olanda și bineînțeles a avut înregistrări la diferite posturi de radio și televiziune.

Din repertoriul solistului aş aminti „Ș-o spus tata că-mi dă oi“, „Drag mi-a fost să sui pe culme“, „Tot trecând la mândra dealul“ etc.

Prin cuvintele cântecele sale, prin linia melodică, interpretul de muzică populară Traian Barbu se dovedește un păstrător al tradițiilor și obiceiurilor din Banatul Montan.

Imagini din Banatul Montan - Sursa: Internet și pag. Scriitoarei Maria Panțiru

Interviu

În bătaia penitei

Ion TURNEA

Interviu cu pr. Popescu Gheorghe Dorel

Părintele Popescu Gheorghe Dorel este originar din localitatea Peștere, județul Caraș Severin. De mic a cunoscut spiritualitatea în cadrul natural al satului bănățean de munte. La rugământea mea a acceptat să acorde un interviu despre influența satului bănățean asupra personalității lui.

Pe tine te cunosc din copilărie. Ai fost cel mai bun prieten al fiului meu, mereu te-am perceput ca un om ambicioz, inteligent, sufletist. M-a fascinat adesea aceameticulozitate a ta ce te ajuta să tratezi fiecare lucru cu toată atenția, astfel încât ceea ce ai realizat a fost întotdeauna bine făcut.

- Cum te-a influențat pe tine mediul localității natale în a-ți păstra acea cromatică unică

personalității tale în toate lucrurile realizate?

- Statornicia colinelor m-a învățat să fiu fidel locului în care m-am născut, să-mi fie dor de originile mele și să mă reîntorc de fiecare dată în satul Peștere cu sufletul tresărinde lumina părinteștii revederi. Cursul apelor m-a povățuit să-mi păstreze mereu drumul cel drept în viață. Splendoarea pădurilor și a livezilor a sădit în sufletul meu iubirea față de darurile nemuritoare ale naturii. Lângă aceste miracole semăname de Dumnezeu pentru oameni, aceste miracole vii și cu rădăcini adânci te simți adesea eliberat de toate problemele sufletești, de toate neputințele trupești, înveșmântându-te în liniștea energiei vii, primordiale, a energiei ce inundă cândva grădina Edenului. Cântecul vesel al păsărilor mi-a conturat în suflet zâmbetul oglindit mereu în pupile ochilor și în colțul buzelor.

- Mediul natural al satului Peștere a avut o legătură cu alegerea profesiei de preot?

- În mare parte, da. Preotul este un iubitor al lucrurilor sensibile. Dumnezeu a creat un cadru natural unic, cadou pentru coroana creației sale, omul. Dacă privești în jur poți observa cum soarele nu uită să răsără în fiecare dimineață, cum pomii nu uită să-și țese mugurii în fiecare primăvară, iarba nu întârzie să-și picteze haina cândva ruginie, florile nu se dau înapoi în a-și deschide ferestrele petalelor pentru a prinde rod. Atunci tu ca om nu poți și dori din moment ce ai înțeles adâncul vieții, să-i slujești lui Dumnezeu, Cel care are grija de toată splendoarea mediului înconjurător dar și omului, aproapele tău, ființa plămădită de Dumnezeu după chipul și asemănarea Lui.

- Școala primară ai făcut-o în satul natal, poți să împărtășești cititorilor Monografiei localității Peștere câteva gânduri despre această instituție?

- Cu siguranță. Primii ani de școală sunt unici în viața fiecărui om. Acești ani ajută omul să-și regăsească în interiorul ființei sale acea forță unică personalității lui pentru ca să o cultive pe tot parcursul vieții. Emoția primei întâlniri cu școala, primele întrebări, descoperirea unui nou univers, privirea caldă a învățătoarei, primele învățături, nu le poți uita niciodată. Școala din satul meu natal aș putea-o asemăna cu un elev ce și-a făcut temele. Temele ei suntem noi cei care am pornit în viață cu temelia zidită pe stâncă și am reușit să învingem furtuni și vânturi realizându-ne.

- În încheiere te-șa rugă să transmiți un mesaj tuturor cititorilor care ce siguranță sunt iubitori de artă, de frumos.

- I-aș sfătuī să înceapă să căuta frumusețea acestei vieți începând cu lucrurile cele mai mărunte pentru a se putea ferici în cele mărețe. Primul pas spre această perfecțiune se face în sânul localității natale.

Interviu

Ion TURNEA

INTERVIU CU SCRITORUL PETRU ANDRAS

Localitatea Peștere aparține teritorial de comuna Constantin Daicoviciu. Această zonă atât de mirifică și-a adunat toate sevele și a plămădit vlăstari vrednici. Unul din acești vlăstari vrednici de neamul său, de glia străbună este și scriitorul în grai, Petru

Andraș.

„Petru Andraș s-a născut în localitatea Căvăran (denumirea nouă: Constantin Daicoviciu), jud. Caraș-Severin, în 9 septembrie 1948. A învățat la școala din comuna natală, la liceul „Traian Doda” din Caransebeș și la Facultatea de Fizică a Universității din Timișoara. S-a impus în învățământul cărașan, ca profesor și director la Liceul „Traian Doda” din Caransebeș. Alături de Dorina Sovre și Constantin Sovre s-a implicat în întemeierea și finațarea Cenaclului roadiofonic La Poșmândre din Caransebeș. S-a remarcat ca fiind unul din cei mai activi colaboratori ai emisiunilor cenaclurilor radiofonice Gura satului de la Radio Timișoara, La Poșmândre de la Radio 11 Plus Caransebeș și La givan de la Radio Tv Europa Nova din Lugoj. A colaborat la publicațiile „Redeșteptarea” Lugoj, „Vrerea” Timișoara. A debutat editorial cu volumul Nu treși drumul fiecum, Editura Ionescu, Caransebeș, 1998. Împreună cu Ion Gheră și Ștefan Pătruț a publicat volumul Sărași bogaț, Editura Dacia Europa Nova, Lugoj, 1999. A fost inclus în volumele colective: La poșmândre, vol. I, Editura Ionescu, Caransebeș 1998, vol. VI, Editura Tibiscus din Uzdin (Serbia), 2003, Antologia poeziei în grai bănățean de Ștefan Pătruț, Editura Dacia Europa Nova, Lugoj, 1999, Bădia Mihuța și urmașii lui, Editura Mirton Timișoara, vol. I 2001, vol. II 2002.“ (<http://brancusi.org.ro/files/2009/10/Poezie%20in%20grai%20banatean%20vol.%201.pdf>)

- Aș dori să vă mulțumesc în primul rând că îmi acordați acest interviu. Pentru început ne puteți spune câteva cuvinte despre dumneavoastră?

- M-am născut în comuna Căvăran, actualmente Constantin Daicoviciu, nr. 41 A în seara zilei de 8 septembrie 1948 (de Sântămăria Mică) pe la ceasurile opt seara, odată cu sosirea primilor „goșci” la rugă, din părinti țărani, Nicolae și Maria, amândoi cu studii gimnaziale. Îți dai seama, ce bucurie și bună dispoziție a fost, dacă în acte, data de naștere este 09.09.1948.

Am urmat clasele primare în comuna natală, după care ca elev intern, clasele gimnaziale V-VII la Școala generală Sacu. Am absolvit în 1966 Școala Medie Nr. 2 Caransebeș după care am urmat Facultatea de fizică din cadrul Universității de Vest din Timișoara.

După lucrarea de licență, în 1971, am funcționat ca profesor de fizică la Școala Generală din Forotic, Zorlențu Mare și Armeniș până în 1976, iar din 01.09. 1976 am fost profesor de fizică titular în urma câștigării concursului din 1976, la Liceul Teoretic „Traian Doda” din municipiul Caransebeș.

Ca scriitor am debutat în volumul colectiv „Primul lup de mare”, 1996, imprimérie Mirton, Timișoara, cu ocazia Centenarului Victor Vlad Delamariana, cu poeziile „În sara dă Anu Nou”, „Pușcoacea” și „Pițărăii”.

Colaborez cu diferite ziară și reviste literare: „Redeșteptarea”, Lugoj; „Vrerea”, Timișoara; „Jurnal”, Caransebeș; „Scăpinatu”, Uzdin (Serbia și Munte negru); Asociația literar-artistică „Sorin Titel”, Timișoara; „Tot Bănatu-i frunceă”, Făget; „Banatul istoric în proză, versuri și imagini”, Reșița.

Totodată mai colaborez cu posturile RTV și de radio, ocasional și cu TV „Banat“ Reșița dar și cu TV „Europa Nova“ Lugoj.

Începând cu 2005 colaborez permanent cu emisiunea „Gura satului” din Timișoara și cu postul regional de radio din Reșița, la emisiunile: „Poezie în grai bănățean” și „Bănatenii în satul lor”.

Prezență în culegeri și dicționare:

- „Dicționarul scriitorilor din Caraș Severin” de V. Bitte. T. Chiș, N. Sârbu, 1988, Editura Timpul, Reșița.
- „Antologia poeziei în grai bănățean”, Ștefan Pătruț, 1999, Editura Dacia Europa Nova, Lugoj.
- „Dicționar regional de cuvinte în grai”, Ștefan Pătruț, Editura Dacia Europa Nova, 2002, Lugoj.
- „Poezie în grai bănățean” Asociația culturală Constantin Brâncuși, Editura Orizonturi Universitare, 2009,

Interviu

Timișoara.

- „Antologia literaturii dialectale bănățene Gura satului la Radio Timișoara, 20 de ani Contemporanii“ I. V. Boldureanu, Simion Dănilă, Cornel Ungureanu, Editura Marineasa, 2010, Timișoara.
- „Antologia literaturii dialectale bănățene (poezie, proză, teatru) 1891-2011“, I.V.Boldureanu, Simion Dănilă, Cornel Ungureanu, 2011, Editura Universității de Vest, Timișoara.
- „Cărășenii de neuitat“, Petru Ciurea, Constantin Falcă, Editura Europa stampa, 2012, Timișoara.

Volume publicate:

- „Nu treși drumu fiecum“, 1998, Editura Ionescu, Caransebeș.
- „Sărași bogăț“, 1999, Editura Dacia Europa Nova, Lugoj, în colaborare cu Ștefan Pătruț și Ioan Gheră.
- „Nu treși drumu fiecum“, ediția a II-a, puricată și năgită, Editura Europa Nova, 2002, Lugoj.

Volume colective:

Am colaborat cu cineaclul radiofonic în grai bănățean „La poșmândre“, încă înființat împreună cu soții Costel și Dorina Sovre, la Radio Analog, Caransebeș.

- „La poșmândre“ volumele I-III, în perioada 1988-2000, Editura Ionescu, Caransebeș.

După desființarea postului de radio, am colaborat cu același cineaclu aparținând Casei Municipale de Cultură „George Suru“, Caransebeș.

- „La Poșmândre“, poezie în grai bănățean, editura Dacia Europa Nova, 2000, Lugoj.
- „Bădia Mihuța și urmașii săi“ poezie în grai bănățean, volumul I, Editura Dacia Europa Nova, 2001, Lugoj.
- „Bădia Mihuța și urmașii săi“ poezie în grai bănățean, volumul II, Editura Mirton, 2002, Timișoara.
- „La Poșmândre“, poezie în grai bănățean, 2003, Editura Tibiscum, Uzdin (Serbia).

Premii obținute:

- Premiul II la prima ediție a Festivalului la prima ediție a Festivalului „Victor Vlad Delamarina“, Lugoj, 1995.
- Premiul I „George Gârda“ la Festivalul „Victor Vlad Delamarina“, organizat de Societatea Literară „Sorin Titel“, 1996, Timișoara.
- Premiul III la Concursul de poezie în grai bănățean „Nichifor Mihuța“, ediția a IV-a, 1997, Caransebeș.

Din anul 1998, după ce mi-a apărut primul volum, nu am mai participat la concursuri și festivaluri.

- „Diplomă de excelență“, 2005, Biblioteca și Primăria Municipiului Caransebeș.

- Cum se împacă profesia dumneavoastră, științele exacte, cu poezia în grai bănățean? V-a ajutat gândirea logică să dați frâu liber imaginației?

- De fapt, dacă Cel de Sus te-a înzestrat cu un har, cu un talent într-un domeniu, formarea profesională are și ea o pondere, depinde de la caz la caz.

Mie, de exemplu, mi-a plăcut mult limba română, istoria și să citesc. Mai târziu gândirea logică, pozitivă, m-a ajutat, uneori destul de mult, mai ales în cazul imaginii unor scene de viață fictive, dar a căror înlățuire logică să dea o anumită veridicitate temei și faptelor analizate; una este să faci cititorul să credă despre un lucru că este puțin exagerat, chiar dacă este la granița SF și alta să fie convins că unele fapte nu se pot întâmpla, fiind ireale.

- Ce rol a avut frumusețea satului bănățean obiceiurile și tradițiile populare în devenirea dumneavoastră ca scriitor în grai?

- Au contribuit la formarea mea ca poet în grai bănățean în afară înzestrării native următoarele elemente:

- Bunicul din partea mamei, moș Păpuc, cum i se spunea în sat, era mare potcaș și tot timpul pus pe „șodzăni“. În primul rând prin tranzmiterea unor gene, iar în al doilea rând prin povestirile cu sau fără tâlc despre anumite întâmplări din sat spuse când „smicuram“ la cucucruz în serile lungi de iarnă lângă războiul din cuiină sau în nopțile de vară când mă lua să păzim caii la păscut.

• Bunicul din partea tatălui, moș Blegu, tatăl fiind peșterean, dar la Peștere mergeam mai rar, în vacanțe mai ales și-a pus și el amprenta în devenirea mea. Când mergeam „multe zile“ nu făceam purici, deoarece, bunica mea, baba Susana, femeie bisericocasă, era severă. Câteodată să o necăjească, moșu Blegu mă învăța o grămadă de lucruri (printre care cum să prind „bribeti“ cu „șiuvanii“ etc. sau o mierlă din scorbură de cireș când mă lua să-l ajut la cules de cireșe). Bunica se supăra aşa că niciodată n-am stat cât era planificat.

Interviu

• Obiceiurile și tradițiile satului bănățean începând cu tăiatul cânipiei și inului, muiatul, melișatul, năvăgitul, țesutul pânzei; varietatea broderiilor și cusăturilor pe hainele de sărbătoare, sărbătorile de iarnă, ruga, botezul, nunta au contribuit în mare parte la formarea mea ca scriitor.

• Strigarea darurilor la nunți de către un „duo“ consacrat care începea cu chemarea: Hai la moară, hai la moară, lansată de unul dintre protagonisti, urmată de răspunsul celui de al doilea: Dracu să ce-omoară sau Haida la gugulufe, cu replica Buba să le umfle mi-a fost sursă de inspirație în poeziile mele. În acest ritual local se făceau cunoscute întregii nunți și nu numai, toate abaterile de la morală și comportament ale nuntașilor când se anunța public darul pentru miri. (X cinstește tinerii cu 100000 de galbeni ăstia sunt bani furați de la ... -; obținuți pe răchie și brânză furată de la ..., bijuterii, haine, cadouri primite de X de la drăguțul Y etc.)

• Totuși rolul hotărâtor l-a avut regretul profesor Nichifor Mihuța care mi-a întreținut dragostea pentru graiul bănățean, datini, folclor în clasele V-VII la Școala generală Sacu unde mi-a fost profesor de limba română (1959-1966). După 14 ani l-am reîntâlnit la Liceul Teoretic Traian Doda din Caransebeș, dar de această dată fiind colegi. Faptul că m-a convins să participe la Festivalul de poezie în grai bănățean „Tata Oancea“ de la Bocșa, nu a făcut altceva, decât să pună „paie“ pe foc și să am mai mare încredere în puterile și talentul meu.

- Ce ati simțit în momentul în care a văzut lumina tiparului primul dumneavoastră volum de poezie în grai, Nu trești drumul fiecum?

- Când mi-a apărut primul volum, am simțit o imensă bucurie și o mare ușurare sufletească, abia acum considerându-mă un om împlinit, realizat, din toate punctele de vedere, familial, băiatul însurat la casa lui, profesional, spiritual.

- Care este mesajul poezilor dumneavoastră scrise în grai sau care este gândul din umbra versurilor?

- Majoritatea poezilor mele au la bază un sămbure de adevăr mai mic sau mai mare, imaginația umplând golarile rămase. Totuși în finalul oricărei poezii se poate trage o concluzie privind eliminarea abaterilor de la normele moralității, perpetuarea binelui, eliminarea răului, evitarea de situații sau acțiuni negândite care pot duce la lucruri neplăcute.

De asemenea folosirea frecventă, uneori poate chiar excesivă în poezii, a proverbelor și zicalelor care și-au păstrat actualitatea până în zilele noastre este mesajul multor poezii. Gândul din umbra versurilor este respectul față de înțelepciunea poporului român și propășirea în continuare a acestuia.

- În prezent lucrați la un nou volum de poezie în grai? Ne împărtășiți și nouă câteva gânduri legate de noul volum?

- În prezent am nepublicate cam 30 de creații noi. Deocamdată nu lucrez la un volum nou. Sincer, mă bate gândul să adun toate poezile din volumele publicate, volumele colective, ziar și reviste într-un singur volum. Până nu voi găsi unul sau mai mulți sponsori serioși, pentru că singur nu am posibilitățile financiare necesare, acest lucru va rămâne un vis, utopic ce-i drept, dar frumos.

- Ce mesaj transmiteți iubitorilor de lectură și artă?

- Iubitorilor de lectură și artă le transmit totă dragostea mea, odată cu cele mai sincere urări de bine, iar voi bănățenii să păstrați cu sfîrșenie dulceața graiului locurilor unde v-ați născut, tradițiile și obiceiurile moștenite într-o lume în care din cauza contractului scurt cu societatea uneori nu vedem ce trebuie, iar mai târziu când am vrea să vedem ceva anume, să nu avem ce vedea.

Mulțumesc încă o dată pentru amabilitatea și răbdarea acordării acestui interviu pentru Monografia localității Peștere.

Adrian CRÂNGANU

În bătaia penitei

Dl Goe

Într-o zi, cred că acum vreun an și jumătate se-ntâmpla asta, stăteam pe o bancă, în parc, și așteptam pe cineva care să-mi aducă un stick de memorie, cu un articol pentru ziar. Bătrânul colonel cu care aveam întâlnire era complet habarnist într-ale calculatorului și internetului, și cum, în felul acesta, nu aveam nicio sansă să ne scriem pe e-mail, textul și fotografiile cu pricina i le încărcase un nepot, din câte am înțeles eu, căruia i se făcuse milă de el. Și, cum îl așteptam, picior peste picior, pufoind alene din țigară, la un moment dat m-am uitat un pic mai atent undeva în dreapta mea, să văd cine era în stare să facă atâtă larmă. O obrăznicătură de fânc de vreo cinci ani numai ce frâñase cu o bicicletă de câteva sute de euro, a lăsat-o să cadă pe asfalt, apoi, nici una, nici două, a pocnit-o în cap pe bunică-sa, cu tabletă tot de vreo câteva sute de euro. Baba și-a frecat cucuiul și și-a mușcat buzele să nu plângă, cred că de rușinea mea. Javra mică de doi bani, îmbrăcată, tot aşa, cu hainuțe de câteva sute de euro, a arătat cu gheruța spre tabletă și, din câte am putut să aud de la distanță aia, îi spunea femeii că dacă nu-l duce imediat să-și pună drăcovenia la încărcat, fiindcă se oprișe chiar în mijlocul jocului, o sună pe mamă-sa în Austria și bătrâna o să-o-ncurce rău de tot când îi vine fata acasă. Femeia l-a mângâiat pe păr, a ridicat bicicleta, cu o mână a împins-o și cu cealaltă și-a cuprins odorul pe după umeri, apoi s-au pierdut pe alei.

Primul lucru care mi-a trecut prin cap, odată rămas singur, a fost să mă-ntreb dacă toate hainele de pe mine la un loc costau măcar pe jumătate cât adidașii micului nesimțit și am ajuns la concluzia că nu, nici pe departe. Nu tocmai mulțumit de răspuns, am încercat să-mi omor timpul înviind amintiri. N-am fost prea sigur pe ele, fiindcă au trecut mulți, poate prea mulți ani de-atunci, dar am bănuit că eu la vîrsta lui făceam oameni și flori din plastilină, toceam creioane pe cărtile de colorat, învățam să număr până la zece și nu știam să dau nici măcar drumul la televizor, fiindcă pe vremea aia n-aveam aşa ceva. Aveam, în schimb, mai tot timpul pantalonășii rupti în fund și-n genunchi, și tenișii-n talpă. Aveam voie să mănânc o savarină pe săptămână la cofetărie, o ciocolătică pe lună, și un kilogram de portocale și unul de banane de Crăciun. Cu toate astea, mama și bunica erau „dumneata” și, până în ultimele lor zile, le-am spus „săru'mâna”. Niciodată altfel.

Când a ajuns colonelul, îmi aprinsesem deja a două țigară. Adevărul era că nu el a întârziat, ci eu venisem mai devreme. Am fost întotdeauna punctual, dar cu el, care era mai scorțos decât un ofițer prusac, trebuia să fiu mai mult decât atât. S-a așezat lângă mine pe bancă, s-a strâmbat când vântul a purtat spre el fumul țigării mele și pe urmă a făcut cum a făcut și tot a adus vorba despre Regamentele 48 Infanterie, 81 Artilerie și 52 Mecanizat. Am auzit atunci, cred că pentru a zecea oară, povestea Generalului Dragalina și a Ecaterinei Teodoroiu și, chiar dacă o știam deja atât de bine încât i-aș fi putut-o spune și eu, m-am arătat foarte interesat de ea și din când în când chiar mirat că aşa o grozăvie a fost posibil să se întâmple. Îmi era drag bătrânul colonel...

Mi-a dat stick-ul, l-am salutat militarește și l-am întrebat dacă vrea să-i povestesc și eu ceva. La întrebarea nerostită din priviri, i-am răspuns că în ultima lună am recitat pe viu cam toate piesele de teatru ale lui Caragiale, iar în urmă cu doar zece minute, pe „Dl Goe”. Cum n-aveam nicio carte sau tabletă la mine, să gândit puțin, a dat din cap și mi-a zis că rămâne pe data viitoare. Îi eram, probabil, drag bătrânului colonel...

Ana-Maria POPESCU

Atunci când adevărata bucurie se găsește în lucruri mărunte

Ce poate să fie atât de frumos într-un simplu apus? Până la urmă soarele apune în fiecare seară.

Da, dar cerul arată mereu altfel. Nu există două apusuri la fel, chiar dacă le privești din același loc. Nici noi, oamenii, nu suntem la fel în fiecare zi. Și până la urmă suntem tot noi. Nu?

Oare nu faptul că totuși suntem aceeași, dar diferiți uneori, ne face mai frumoși?

Am copilărit la țară și pentru că de obicei acolo este locul în care nu ai acces la atât de multe, încevi să te bucuri de ceea ce ai și ajungi să le consideri lucruri

extraordinare.

Am învățat să găsesc bucuria în lucruri mărunte și să nu cer niciodată ceea ce știam că ai mei nu pot să îmi ofere. Și nu am suferit niciodată din această cauză. Am fost chiar foarte fericită cu ce am avut.

Și știi de ce?

Pentru că am avut parte de momente pe care sunt convinsă că nimeni nu le poate cumpăra.

Nu am avut telefoane sau tablete. Avea prietena mea niște jocuri pe televizor, însă nici măcar ele nu aveau puterea să ne răpească din timpul petrecut împreună. Ne petreceam majoritatea zilelor afară și nu țineam cont că era soare și cald și că puteam face insolație, tocmai de aceea eu am fost fericita că 10 ani la rând și-a petrecut două săptămâni din vacanța de vară cu cealaltă prietenă a ei, insolația, sau că ningea și era atât de frig că ne înghețau și dinții.

Nu aveam multe și tocmai din această cauză cred că eram și al naibii de fericiti.

Cum pot să îmi dau seama de asta? Pentru că ne măsuram bucuria în numărul de zâmbete, de râsete și de momente petrecute lângă cei dragi. Și nu exista zi în care aceste lucruri să nu se regăsească. Nu în numărul prietenilor și like-urilor de pe Facebook.

Și cât era ziua de lungă, ori mă găseai la prietena mea, pe care evident că nu o sunam să îi spun că o vizitez pentru că se trezea cu mine la poartă sau direct în curte, ori eram acasă și îi ajutam pe ai mei, mereu cu multă bucurie, la anumite treburi. Și da, ce ani frumoși am mai petrecut și cu ea. Acum...deși vorbim săptămânal, ne ia destul de mult timp să ne mai revedem și să petrecem câteva ore împreună.

Alergam pe drumul spre casă doar pentru a ajunge cât mai repede și a vedea pe mama care mă aștepta mereu cu masa pregătită. Și vai, cât de supărată eram dacă nu era acasă, chiar dacă îmi lăsa totul pregătit și un biletel lângă prin care să-mi spună ce treabă are și prin care își motiva absența. Pai mă schimbam repede, mâncam și mai repede și fugeam și eu acolo unde erau ai mei doar pentru a sta cu ei și a-i ajuta, spuneam eu, la ceea ce făceau. Acum, abia dacă ne mai vedem câteva săptămâni pe an.

Petreceam ore în sir cu sora mea, pentru că mie îmi plăcea să învăț și ei să-și asume rolul de profesoară, dar și pentru că voiam mereu să fiu acolo unde era și ea. Chiar dacă asta însemna să plâng ore în sir pentru a o convinge să mă ia și pe mine cu ea și prietenele ei la joacă.

Îmi amintesc de fiecare fluture și furnică pe care am îngropat-o și după care eu plângeam mereu, că vorba aia, aveam antrenament de la munca de convingere pe care o faceam cu sora mea atunci când voiam ceva. Îmi mai amintesc și de orele pe care le petreceam în curte pe o roabă plină cu iarbă verde, care era pe post de pat, și de pe care, așezate pe spate, priveam cerul. Erau momentele în care nu ne contraziceam și încercam să descoperim cât mai mulți nori cu forme cât mai interesante.

Serile în care curtea era plină de copii și ne jucam la lumina becului sau cele în care alergam în speranță de a prinde licurici au fost și ele unele dintre cele mai frumoase.

Și nu e nevoie să stau să mă mai gândesc la lucrurile mărunte care mi-au bucurat copilăria. De la cartofii copți de bunicul pe plita sobei, până la alergarea de vitează prin ploaie, urmată de alunecări prin nămol și după

evidență că pentru porcușori pe care mama trebuia să ne-o facă mereu, există atât de multe lucruri care deși păreau nesemnificative, au fost atât de frumoase.

Acum... încerc să regăsesc aceeași bucurie și în lucrurile ce mă înconjoară. Și da, la fel ca și atunci sunt la fel de multe. Diferite însă.

Tocmai de aceea, nu o să îmi fur din timp, ci o să îmi dedic o parte din el, și pentru a privi un apus. Pentru că deși soarele apune oriunde aș fi, acasă o să apună mereu diferit.

Pentru că indiferent de ce vârstă aș avea, am învățat încă de mică că bucuria nu se găsește acolo unde e mereu multă lume. Că nu stă în mașina pe care o conduc sau nu. Că nu e nici în hainele pe care le port și nici în telefonul pe care îl butonez zilnic.

Bucuria... sau frumusețea, oricum s-ar numi ea... se găsește în primul rând în noi. Se mai găsește și în ochii și brațele acelora care ne așteaptă mereu cu drag. Se găsește și în multe momente din trecut, dar cel mai important e că ea se găsește chiar în prezent.

Depinde doar de noi să învățăm să privim dincolo de lucrurile ce ne invadază zilnic viața și să le alegem pe cele care ne fac cu adevărat fericiti.

Ana-Maria POPESCU

Opriți timpul! Vreau să cobor.

Încotro domnișoară?

În prezent. Că prea puțini trăiesc aici.

Nu, nu mai vreau să mă grăbesc. Nu mai vreau să fiu într-o cursă nebună cu timpul. Într-o cursă nebună cu mine. Azi... azi nu merg nicăieri. Azi trăiesc în prezent.

Cineva îmi spunea că suntem prea preocupăți să stabilim obiective, să avem tot felul de deadline-uri ce trebuie respectate și că suntem mereu concretați pe ce vom face în viitor. Ne programăm vacanțele. Ne programăm nunțile. Ne programăm cariera. Cățăi copii vom face, dar și când, că vorba aia... nu se nasc când vor ei. Să mai aibă și ei răbdare.

Cred că dacă am fi putut ne-am fi programat și propria naștere. Eu sincer sunt mulțumită că nu am putut face asta. Măcar am avut o copilărie cu genunchi juliți, fără telefon sau calculator. Cu gumă turbo și alergatul de dimineață până seara. Dar prin vecini, nu după pokemoni.

Dar cum să ne mai bucurăm de toate acestea când tot ce spunem este voi face, voi merge, voi participa, o să fac aia și cealaltă? Și da, le facem pe toate. Dar ne gândim mereu la rezultate și ignorăm tot drumul până acolo.

Vrem să fim acolo în viitor și când viitorul devine prezent e prea puțin. Nu ne ajunge să ne bucurăm și ce facem? Păi ajungem să trăim în trecut. Și o luăm de la capăt. Păstrăm amintirile și construim o nouă listă pentru viitor. Prezentul? Prezentul e prea scurt pentru noi. Vrem lucruri sigure, lucruri clare. Obiective și ținte de atins.

Nu. De azi nu mai vreau să mă grăbesc să trăiesc.

De ce?

Pentru că vreau să mă bucur de vremea de afară. Vreau să mă bucur de soare și de zâmbete. Vreau să mă bucur de lucrurile spontane și nu programate. Vreau să învăț că acele ceasului se vor roti chiar de mă grăbesc sau nu.

Timpul e mereu inamicul celui ce se grăbește.

Coborâți domnișoară?

Nu. Azi mă bucur de călătorie.

Ana-Maria POPESCU

Vreau să îmi simt viața cât încă sunt în ea

Viața însăși este magie, iar dacă nu crezi asta, măcar încearcă să o trăiești ca pe ceva magic.

Crezi că e suficient să respiri ca să simți că trăiești?

Crezi că dacă ai ochii deschiși vezi cu adevărat?

Crezi că dacă auzi muzica știi să dansezi?

Viața e un dans. E un dans ce ne poartă pe ritmuri diferite. Începe prin pași mărunți și nesiguri. Ne clătinăm, dar ne găsim totuși echilibrul. Învățăm să dansăm și pașii devin tot mai mari și mai grăbiți. Dar încotro?

Adeseori, supraviețuim datorită amintirilor. Ne bucurăm de ceea ce s-a întâmplat abia după ce a trecut. Dar unde am fost în tot timpul acela? Unde suntem acum când vorbim despre asta?

De multe ori, supraviețuim și datorită viselor. Ne proiectăm viitorul și ne promitem că ne vom bucura la momentul respectiv. Acum...pare necunoscut pentru noi. Suntem mult prea preocupăți să ne facem planuri, să sperăm și să aşteptăm ca viitorul să devină realitate.

Dar de trăit când?

Vreau să îmi simt viața cât încă sunt în ea!

Și cel mai important e că vreau să trăiesc în prezent. Pentru că viața mea e aici. Pentru că tot ce se întâmplă în acest moment nu se va mai întâmpla niciodată la fel. Pentru că nici eu nu o să mai fiu la fel și nici nu vreau. Pentru că vreau să evoluez. Și cum?

Vreau să greșesc ca să pot să învăț.

Vreau să explorez ca să pot să cunosc.

Vreau să iubesc ca să simt ce e dezamăgirea.

Vreau să spun cu voce tare ceea ce simt ca să nu-mi fie teamă de propriile sentimente.

Vreau să ascult muzica ca să pot să dansez.

Vreau să mă privesc în oglindă și să mă văd dincolo de ea.

Vreau să cunosc oamenii ca să pot să îi iubesc. Și tot pe ei vreau să îi ascult, ca să îi pot înțelege.

Vreau să zâmbesc cu inima, cu ochii și cu gura.

Vreau să învăț să mă bucur acum. Nu mai târziu. Nu mâine și nici săptămâna viitoare. Că vezi tu...azi sunt prea preocupată să fac aceleași lucruri, încât nu îmi dau seama că viața trece pe lângă mine. Sau eu trec pe lângă ea?

Trăiește clipa.

Nu. Trăiește fiecare clipă!

Viața nu se măsoară în momente sau clipe trăite. Viața e fiecare clipă. E azi, e aici și acum.

Ana-Maria POPESCU

Nu fii frumoasă!

Nu fii frumoasă!

Chipuri frumoase întâlnesci peste tot, oameni cu o minte frumoasă mai puțin.

Și totuși...de unde vine frumusețea?

Din suflet. Exact de acolo de unde ne este frică să privim...să simțim și chiar să trăim.

Ne este frică pentru că am ajuns să ne ascundem atât de bine trăirile și emoțiile încât nici noi nu ne le mai găsim. Suntem încunjurați de zâmbete de plastic și de oameni care au uitat să se mai privească în ochi.

Ești femeie...trebuie să fii frumoasă!

Cum altfel ai putea fi când lumea spune că acesta este darul tău?

Sincer?

Uită asta. Uită ce spun alții sau ce cred ei.

Nu fii frumoasă!

Fii sinceră. Fii interesantă. Fii amuzantă. Fii inteligentă. Fii talentată. Fii iubitoare. Fii zăpăcită. Fii copilăroasă. Fii nebună!

Fii orice vrei tu. Dar nu fii frumoasă! Sunt atât de multe alte lucruri care te pot defini ca om.

Și până la urmă ce înseamnă frumusețea?

Să ai o față draguță? Să arăți bine? Să zâmbești frumos chiar și când nu simți?

E oare frumusețea veșnică? Atunci de ce se spune că ea dispare odată cu vârsta?

Dispare pentru că ea nu vine din interior. Este doar ambalajul de care avem grija zi de zi, de parcă ar fi mereu Crăciunul și ne-am face cadou celor ce ne privesc. În schimb, uităm să ne mai privim unii pe alții în ochi, dar privim mult în oglindă. Și nu, nu ne privim pe noi cu adevărat. Ci doar o reflectare a ceea ce vrem să arătăm lumii.

De ce să fii frumoasă când ai putea fi uimitoare? Atunci când frumusețea e tot ceea ce ai... de fapt, nu ai nimic.

Uităm să ne întrebăm ce vrem să fim și ne pierdem în aparențe. Tu nu te pierde pe tine!

Printre atâtea chipuri frumoase, fii un om frumos!

Ana-Maria POPESCU

Gândește mai puțin, bucură-te mai mult!

Te-ai întrebat vreodată cât de mult timp petreci gândindu-te la tot felul de lucruri?

Sau cât de multe dintre acestea contează cu adevărat?

De la faptul că ne gândim cu ce să ne îmbrăcăm azi, care uneori poate fi o adevărată bătaie de cap pentru unele dintre femei și necesită ore în sir de gândire și de alegere, până la gândurile legate de anumite achiziții, de călătorii, de oameni, de decizii și multe altele, toate fac parte din viața noastră și par să ne însوțească mereu.

Fiecare moment este reprezentat de anumite gânduri. Unele pot fi mărunte, altele mai importante, altele sunt inutile, dar totuși se află în mintea noastră.

Ce faci atunci când ai prea multe gânduri?

Spui stop! Închizi ochii, inspiri adânc și le lași să zboare.

Ce faci mai departe?

Te bucuri mai mult! Asta faci!

Îți stergi ochelarii și înveți să privești în jur altfel. Uneori aburii provocați de prea multe gânduri ne împiedică să ne bucurăm cu adevărat de ceea ce ne face plăcere.

Există multe lucruri ce ne bucură.

Un zâmbet, ochii persoanei iubite, un răsărit, o îmbrățișare, o floare, o vizită acasă, o amintire, un moment de liniște, o melodie, o plimbare și multe alte lucruri pe care uneori nu le conștientizăm deoarece suntem mult prea pierduți în gândurile ce nu ne dau pace.

Poate ar trebui să le dăm noi pace și să ne bucurăm mai mult atunci când avem ocazia.

Să învățăm să privim lucrurile mărunte diferit, chiar dacă acestea fac parte din rutina noastră zilnică.

Privește prin lentilele bucuriei și nu lua toate lucrurile în serios. Puțin umor nu face decât să mai coloreze viața. Și cine nu are nevoie de culori atunci când își pictează propriul tablou?

Bucură-te și râzi cu gura până la urechi chiar dacă ceilalți se uită diferit la tine. Nu ai nevoie de permisiunea lor pentru a-ți trăi propria fericire aşa cum simți și nici nu trebuie să te simți stânjenit.

Oamenii ce știu să se bucure sunt oameni frumoși. Și știi de ce? Pentru că au înțeles că fericirea lor nu trebuie să fie condiționată de ceilalți.

Zâmbește dacă asta simți.

Cântă, dansează sau pur și simplu oferă-ți momente ce îți fac inima să vibreze.

În goana noastră nebună după lucruri uităm de fapt că acelea ne oferă doar o bucurie superficială. Ne pierdem tandrețea, atenția și iubirea față de ceilalți.

Dar tu?

Tu...bucură-te de lucrurile mărunte din viață, căci, într-o zi te vei uita înapoi și vei realiza că erau lucruri mari.

Diana Mariș

Suflet ca un gând călător

Aș vrea să știi, să afli că sufletul meu a fost cândva închis într-un castel. Și atunci, mâinile tale parcă i-au șoptit că nu mai vor să-l piardă, și ar trebui să iasă la lumină.

Iar sufletul, ascultător a ieșit și s-a lăsat în mâinile tale. Ele l-au învățat să zboare și să cânte, l-au făcut un gând călător. Un gând călător care se întoarce mereu la tine. Nu știu dacă mă vei înțelege....

Poți să știi în mod sigur că acel gând a rămas puțin contrariată să te atingă, sau se va stinge pentru totdeauna. Totul va depinde de un singur cuvânt spus de tine aceluia cuvânt !

Mâinile tale ca o vrăjitoare, sau ce minune se ascunde în ele când mi-au furat sufletul sau l-au vrăjit ? Nu știu ce sentiment mă stăpânește, dar mă simt ca o pasare care nu mai poate dormi, dar nici zbura, mai degrabă prinse într-o banală pânză de păianjen.

Va trebui ca unul dintre noi să o rupă, însă simt că am obosit, luptând să scap de ea și că acea pânză de păianjen nu mai are mult până mă va sufoca.

Am obosit de când aştept să mă vezi aşa cum sunt. Vreau să știi că exist doar pentru tine, că totul are un sens: și gândul, și ființa și sufletul...

Cred că numai mâinile tale ar putea să facă ceva ! Ori să rupă vraja, ori să aducă gândul călător la starea normală.

... Mâini vrăjite care mi-au furat sufletul..

Veniți iar să măngâiați pasarea aceasta ciudată și să o faceți din nou suflet ! Numai voi aveți această putere misterioasă !

Suflet ca un gând călător ... Am încercat să te chem în mine, unde și-locul, dar tu nu ai vrut să vii...

Ai zburat mereu și ai cântat din când în când.

Până și cântecul îl fredonai doar pentru acele mâini ! Noaptea, uneori te ascundeai prin locuri pustii și cu gândul la mâinile-stăpân, cântai până dimineață.

Acum obosit fiind, te încăpățanezi să vii în mine. Tot te zbați în pânză de păianjen și mai scoți câte un ciripit răgușit. Ai rămas credincios stăpânului tău...

Acelor mâini, care te căutau și te îndemnau să ieși la lumină, să zbori și să cânți de fericire.

...Mâini vrăjite, mâini-stăpân ale sufletului călător...

Un mărțișor, o semnificație

În curând vom sărbători 1 martie. Ca în fiecare an, căutăm mărțișoare spre a le dăruia. Chiar dacă din vremuri străvechi au avut o formă simplă de bănuți sau os, acum ele continuă să aibă forme și materiale diverse.

De aceea, căutând un mărțișor, iată ce semnifică unele dintre ele :

- Cheie - împlinirea ideluilui, cunoașterea unor lucruri deosebite, pentru cei cu suflet bun;
- Coșar - noroc;
- Gărgăriță - fertilitate și maternitate;
- Potcoavă - șansă în viață, protecție;
- Stea - perfecțiune, după figurile geometrice ale lui Pitagora;
- Inimă dragoste;
- Trifoi cu patrufoi - faimă, sănătate, câștiguri provenite din jocuri de noroc.

Indiferent care va fi ales, sperăm să aducă tuturor bucurie și o primăvară fumoasă !

Sursa internet

Andrada Brîndușa Keszeg

Un fir de iarbă

După o iarnă cu multă zăpadă și foarte geroasă, soarele timid mângâie întreaga natură îndemnând-o să se trezească la viață.

Dintr-o rădăcină s-a ivit un firicel mic și galbui de iarbă. Ziua este mângâiat de razele soarelui, iar noaptea doarme la lumina stelelor. Pe zi ce trece, firul de iarbă capătă putere și devine tot mai verde.

Mă întreb ce importanță are? De ce firicelul de iarbă este atât de mândru de el?

În minte îmi vin tot felul de răspunsuri, dar adevarul este că fără firicelul de iarbă și frații lui care sunt o infinitate pe toată suprafața pământului, nicio vîtă nu ar exista. Firele de iarbă sunt sursa de hrână pentru animalele domestice și sălbaticice. Firicelul de iarbă nu pierde primăvara și până toamna târziu el crește. Este rupt sau tăiat și crește din nou. Are nevoie doar de ploaie și căldură.

Un adult dacă privește un fir de iarbă își amintește de copilărie. Cât de jucăuș și plin de viață era asemenea elementului vegetal în bătaia vântului! Așa cum firul de iarbă se întărește și crește, mângâiat de soare și sărutat de ploi, crește și copilul. Copilul, primăvara și firul de iarbă sunt simbolul eternității.

Acum privesc din nou spre firul de iarbă. Acesta e mare și se unduje în bătaia vântului încercând să ne arate cât de important este el.

Andrada Brîndușa Keszeg

Povestea ghoioceilor din grădina mea

Acum câțiva ani am plantat în grădină un soi timpuriu de ghoiocei. Le-am găsit cel mai bun loc, acolo unde căldura și lumina soarelui îi mângâie întreaga zi.

An de an ghoioceii înfloarea vestind primăvara, iar eu îi dăruiam persoanelor dragi. În locul celor pe care îi rupeam creșteau alții, astfel în grădina mea aveam o mulțime de ghoiocei.

În vacanța de iarnă soarele bland care a mângâiat pământul cu razele lui delicate, a început să topească zăpada. De sub pătura groasă de omăt și-au făcut apariția câteva frunzule de firave și plăpânde de ghoiocei. Ele au străpuns covorul alb, au răzbit prin el, ca să poată să simtă căldura soarelui. După câteva zile mai calde, ghoioceii și-au scos din carapacea de zăpadă înghețată bobocii mici, albi și puri.

Zilele mai călduțe de iarnă s-au dus, dar, vai, într-o noapte, peste grădină s-a aşezat un ger năpraznic, iar dimineața ghoioceii mei erau înghețați și nemîșcați. Mă cuprinseră două sentimente ciudate: tristețea și vinovăția, deoarece eu îi plantase în grădină și acum, mai mult ca altădată le vedeam chinul prin care trec an de an pentru a răsări și a înflorii.

Ghoioceii mei erau atât de vulnerabili la capriciile iernii.

Încetul cu încetul gerul a trecut lăsând locul fulgilor de nea să se împrăștie în văzduh. Ghoioceii mei au fost salvați de alt covor alb și moale de nea.

Acum ei stau ascunși până când va veni anotimpul pe care-l vestesc: PRIMĂVARA.

Andrada Brîndușa Keszeg

Anotimpul renașterii

Un fir de iarbă s-a înălțat trufaș din pământul dezmortit de razele soarelui atât de mult așteptate. Mergeam pe drum și m-am împiedicat de el. L-am privit surprinsă de îndrăzneala lui de a-mi sta în cale, pe urmă i-am zâmbit, căci am înțeles. Primăvara a sosit.

Am mai făcut câțiva pași lăsând vestitorul primăverii în urmă și am simțit că zâna cea plăpândă și firavă a

anului ne-a adus un vânt cald care a început să adie peste natura încă amortită. Am aruncat privirea în jur și am observat că mantia albă a iernii, până mai ieri intactă, acum este zdrențuită. Zăpada se topește văzând cu ochii. Gheata de pe pâraiele cu apă cristalină și rece a dispărut. Soarele răsare pe cerul senin și mângâie cu razele calde prima floare vestitoare a primăverii, ghiocelul. Mângâiat de soare, ghiocelul se răsfață unduindu-și tulpina în adierea lină a vântului.

Această zână bună, primăvara, ne-a adus bucurie, lumină și culoare. Câmpii și dealurile au înverzit, iar pomii se pregătesc să inflorească.

Natura s-a trezit la viață, gândacii și gâzele stau la soare, iar fluturii zboară de colo, colo dezmorțindu-și trupurile. Florile multicolore și-au desfăcut petalele împrăștiind în aer un miros adormitor.

La marginea satului se află un copac bâtrân și foarte înalt. Au mai fost mulți, dar încetul cu încetul, din cauza furtunilor, ceilalți frați ai săi s-au nimicit unul câte unul, iar el a rămas singur. Acum își oblojește rănilor, iar mugurii săi prind viață.

Păsările călătoare s-au întors la cuiburile lor pe care le repară făcând gălăgie mare. Din tufișuri răzbate cântecul inegalabil al privighetorii, iar ciocârlia cântă veselă din înaltul cerului.

Copacii verzi, acum au uitat de zilele triste de iarnă.

Așa cum natura se trezește la viață, la fel și oamenii se însuflăesc în acest sfânt anotimp. Bucuria cuprinde totul. Ciobanii își scot turmele la păscut pe păsunile întinse, iar mielușei zbură prin iarba verde. Gospodarii trebăluiesc în curțile și casele lor ca niște furnici. Ogoarele răsună de zgomotul tractoarelor.

Plină de lumină și flori, zâna primăvară împarte bucurie și culoare. Toată natura este veselă și se bucură că primăvara a sosit.

Și când stai să te gândești că totul a început cu un firav fir de verdeață.

Un ceas de primăvară și totul se îmbujorează a eternitate.

Keszeg Andrada

Plimbare cu un prieten neobișnuit

Într-o zi de vară, eu și prietenii mei din sat, am mers după ciuperci.

Împreună cu noi se afla și un copil pe nume Bogdan. Bogdan era foarte ciudat, își imagina tot felul de lucruri care nu există în viața de zi cu zi.

După un timp, o furtună puternică s-a iscat din senin. Ploaia venii spre noi cu stropii ei mari și reci. Ne-am adăpostit sub un copac unde Bogdan a văzut cum furnicile negre încercau să-și repare mușuroiul în care se afla casa lor. Ele lucrau de zor și se ajutau reciproc. Fiind un copil milos ce iubea orice vîță, Bogdan a început să pună tot felul de întrebări la care noi nu știam să-i răspundem.

Între timp ploaia cădea din văzduh tare, tot mai tare, iar noi am început să ne sfătuim ce să facem ca să ajutăm furnicile lovite de urgie.

Bogdan avea un gând pe care nu și-l putea alunga, avea o întrebare ce-l frâmânta „După ploaia aceasta furnicile vor pierii?”

La un moment dat Bogdan s-a descalțat, și-a pus cizma pe pământul ud și așteptat ca furnicile să-și găsească adăpost. Furnicile au înțeles chemarea și s-au adăpostit în grabă. Cu cizma într-o mână și desculț, Bogdan a pornit să le caute un nou adăpost furnicilor.

L-am admirat pe Bogdan pentru această faptă a lui și din acest motiv și noi, ceilalți copii, am mers cu el până la un tufiș unde am putut elibera furnicile în mediul lor natural.

Dacă până în acea zi l-am considerat pe Bogdan un ciudat, din acea zi mi-am dat seama că Bogdan era un băiat sensibil care iubea orice vîță.

Keszeg Andrada

Cuvintele și oamenii

După părerea mea legăturile ce le creează cuvintele între oameni sunt foarte strânse.

În primii ani de viață copiii învață primele și cele mai sfinte cuvinte „mama“, „tata“, cuvinte de bază prin care pot comunica cu părinții. Pe urmă învață cuvintele uzuale și pot comunica cu frații, surorile, bunicii și cei din jur.

Odată cu vîrsta copiii învață alte cuvinte mai interesante și frumoase. Memorează alfabetul și află că un cuvânt e alcătuit din litere și sunete. La grădiniță copiii sunt învățați cum să scrie și să învețe litere pentru a forma cuvinte.

În viață sunt și cazuri în care cuvintele nu sunt spuse sau auzite. Unii oameni sau copii sunt diagnosticați cu diferite sindroame și sunt nevoiți să comunice prin gesturi sau prin semne.

Sunt oameni care au înțeles frumusețea cuvintelor și oameni care au văzut că unele cuvinte pot să fie tăioase. Prin urmare în viață nu sunt doar cuvinte frumoase și bune, ci sunt și cuvinte rele și urăte.

Când copiii ajung oameni matuți legăturile ce le creează cuvintele între ei. Prin aceste legături o persoană poate să ajungă de mare succes și să aibă o cale luminoasă pentru a atinge scopul și visul.

Doican Florina

Puterea cuvântului

Dacă am cunoaște ce putere se ascunde într-un cuvânt, am rămâne muți de uimire în fața măreției lui.

Există o știință a cuvintelor. Suntem și devenim ceea ce gândim, rostим și acționăm.

Multe întrebări îmi trec prin cap atunci când mă gândesc la cuvânt.

Mă gândesc cum a primit înțelesul pe care îl are în prezent fiecare cuvânt sau cum a început a fi folosit de oameni în vorbirea lor și nu găsesc răspuns.

Când aud grupajul de sunete „cuvânt“, mă pierd. Parcă creierul meu e un labirint unde explicațiile în legătură cu structura cuvântului nu pot scapa din capcană. Mereu sunt prinși printre cuvinte.

Cuvintele sunt gânduri și idei exprimate prin vorbe.

A te ține de cuvânt înseamnă și îndeplini o promisiune.

Fără cuvinte nu am putea comunica cu oamenii și ar trebui să comunicăm prin semne, sunete.

Cuvântul este un lucru fantastic.

Doican Florina

A venit primăvara!

Afara se topise zăpada cea strălucitoare. Ghoceii răsăriseră de sub mantia albă. Rândunelele se așezau în cuiburi, iar în jur totul prindea viață și totul o luase de la capăt începând cu verdeata pomilor.

Mielușei zburau pe câmpia înflorită, iar copiii au reînceput jocurile lor distractive și amuzante.

Soarele ieșea din norii negrii biruitor în timp ce ciocântoarea a început să cânte pe dealurile străbătute de soare.

Pe boltă se vedea cum soarele sclipea cu razele cele mari.

Nu știi despre ce vorbesc?

A venit primăvara!

Mario Marco Mihailă

Povestea unui ghiocel

Viața unui ghiocel este la fel ca cea a unui om.

Noi, oamenii, ne naștem, mirim, trăim și murim. Ghoceii înfloresc, trăiesc și se ofilesc. Viața unui ghiocel nu e lungă, o lună și a trecu, o lună cât o sută de ani.

În acestă lună ghiocelul aduce multe bucurii și zâmbete pe chipurile oamenilor.

Se spune că acestă minunată floare e vestitorul primăverii, cu alte cuvinte, când acestă floare înflorește,

primăvara sosește.

Un ghiocel me mereu plin de gingăsie.

Eu iubesc primăvara și ghiocelii.

Mario Marco Mihailă

Mica rândunică de la geamul meu

Era o zi de primăvară cu nori cenușii și furioși, o zi în care ploua cu rouă pură a cerului. Eu stăteam și admiram cum cad grămezi de apă din norii care semănau cu niște pufuri gri.

Norii mergeau atât de monoton, exact ca niște melci cu casa-n spinare sau ca niște țestoase leneșe, dar mie, pe o vreme atât de mohorâtă ca aceasta, îmi plăcea să văd formele create de grămezile de rouă în băltoace. Unele arătau ca niște iepuri, altele semănau cu niște zâne și aşa cum mă uitam eu la băltoacele care semănau cu iepurii sau zânele, se zări deodată o rândunică căzând din cer la fereastra mea. Eu tresării deodată îndepărându-mă de geam, ușurat totuși că a fost doar o rândunică.

- Cine ești și de unde vii? o întrebai pe rândunică.

- Eu? întrebă ea.

- Da tu, cum de ai ajuns la fereastra mea? am întrebat-o eu.

- Scuze, a fost un accident, îmi răspunse aceasta, ploaia mi-a blocat vederea și am nimerit într-un copac, aripa mi s-a rupt și am ajuns la fereastra ta.

Mi-am dat seama că rândunica era timidă, din felul cum vorbea și mă privea. Timiditatea i se citea pe chip.

- Dar de ce zbori pe o vreme ca aceasta, nu vezi ce rău e? o întrebai.

- Fiindcă nu aveam nici-un fel de hrana la cui și astfel am pornit în căutarea hranei, apoi ploaia s-a pornit.

După această discuție am început să mă gândesc la o soluție și singura soluție ce mi-a venit a fost aceea de a o ține pe rândunică la mine până ce aripa i se va vindeca și ploaia va înceta. Am deschis geamul rapid, am luat-o încet și i-am găsit un loc în camera mea. Soarele a observat gestul meu și a venit și el în ajutor. Afară s-a luminat deodată și ploaia a încetat. Rândunicii a început să i se dezmorțească aripioara și a devenit pregătită de un nou zbor. Am înțeles. Rândunica a venit să-mi transmită un mesaj. Am observat mai târziu ghiocelul ascuns în coada ei ascuțită ca o furculiță. Rândunica anunța primăvara.

În cele din urmă rândunica și-a luat zborul lăsând în urmă-i bucuria primăverii, bucuria unei vieți luminate de soare.

Ali Titel-Lifa

O oră minunată

Ana se deplasa grăbită spre școală. În câteva minute trebuia să înceapă ora ei preferată de curs, ora de limba și literatura română.

A ajuns la timp, tocmai când a sunat clopoțelul. Și-a lăsat haina pe spătarul scaunului, și-a scos caietele și cărțile pe bancă din ghiozdan și când să se așeze în bancă profesoara de limba română a intrat în clasa.

- Bună dimineața! a salutat doamna profesoară elevii.

- Bună dimineața! au răspuns aceștia.

Doamna profesoară a început să facă prezența:

- Cocoșilă Mario!

- Prezent!

- Doican Florina!

- Prezent!

...

După ce a făcut prezența a comunicat elevilor că o să lectureze împreună cu ei un fragment din opera literară „Domnul Trandafir“ a scriitorului Mihail Sadoveanu.

Pentru Ana lecturarea fragmentului în care scriitorul Mihail Sadoveanu a făcut portretul dascălului său Mihail Busuioc, numit în text Trandafir, a fost o încântare. A înțeles că nu doar ea observa în dascăli acea dăruire, acel devotament apostolic, ci și marii scriitori care au avut ca pietre de temelie acești martiri ai științei și artei.

Pichler Gabriel

O oră pe altarul temelor

M-am uitat la ceas. Era ora 15. La ora 16 aveam antrenament la sala pentru un meci de hambal. Aveam atât de multe teme și doar o oră. Am deschis culegerea de matematică și am intrat în lumea numerelor și a tuturor ecuațiilor. Am vrut să renunț când cifra doi mi-a spus:

- Ciao, eu sunt cifra doi! Mâine voi sta în catalog în rubrica ta de notare.
- Nu te cunosc, deși te arăți prietenoasă. Eu cunosc cifra zece.

După ce i-am răspuns obraznicei cifre am început să fac tema și în douăzeci de minute am terminat-o.

A urmat limba română și predicatul nominal.

Am deschis caietul și am pătruns în lumea literelor, în lumea cuvintelor. Două cuvinte mi-au observat truda și le-am întrebăt:

- Cine sunteți voi?
- Predicatul nominal.
- Da, asta îmi lipsește acum, să înțeleg predicatul nominal.
- Dar e foarte simplu, suntem formate dintr-un verb copulativ și un nume predicativ.
- O să vă biruiesc eu!

Și aşa am făcut, în douăzeci de minute am biruit și predicatul nominal, mai urma să biruiesc și formele de relief la geografie și să alerg spre o altă oră, ora mea de relaxare și antrenament.

Le-am biruit pe toate cu fruntea sus și am putut să pornesc relaxat spre hobiul meu.

Mario Cocoșilă

Un oraș de poveste

Orașul în care m-am născut se află în partea de vest a României.

Este un oraș mititel și frumos, cu oameni harnici și muncitori care trudesc precum albinele din floare în floare. Casele înalte, frumos zugrăvite sunt așezate în sir indian între dealuri și păduri stufoase. Blocurile sunt înalte precum niște turnuri care supraveghează întreaga viață a orașului.

Aerul curat se răspândește în toată zona ca o boare albăstruie.

Iarba din zonele verzi este ca un covor de mătase frumos îngrijit.

Apa cristalină ca smaraldul curge cu repeziciune precum o cascadă fermecată.

Parcul orașului este îmbrăcat într-o manta de marmură de culoarea unului, cu fântâni din care curge apa precum plâng norii când plouă torențial.

Total pare magnific și parcă aş locui într-o zonă de poveste.

Ovidiu Ștefoni

Pădurea

Pădurea este unul din cele mai frumoase locuri ale naturii.

În pădure majoritatea animalelor își găsesc casă. Pe timp de iarnă hibernează, primăvară se bucură de

În bătaia penitei

verdeață și renaștere, vara adună provizii, iar toamna își întăresc culcușul pentru anotimpul rece. Pădurea este un loc minunat și relaxant. Fiecare om ajuns în pădure se poate relaxa auzind sunetul încântător al insectelor, al albinelor, cântecul minunat al păsărelelor. Pădurea ne mai încântă cu priveliștile ei extraordinare. Copacii bătrâni și înalți, iarba verde și proaspătă, albinele ce se pierd în floricele parfumate îți fură privirile. După părerea mea acet loc încântător, pădurea, trebuie protejat de om, pentru ca atunci când dorești să simți cum îți curge viața prin fiecare particică a corpului să-l poți vizita cu bucurie.

Ovidiu Ștefoni

Ghiocelul și primăvara

A sosit primăvara!

Primul semn care ne arată că a sosit primăvara este înflorirea ghiocelilor și revenirea păsărelelor călătoare. Ghiocelul are un rol mare în acest anotimp, pentru că el vestește primăvara. Ghiocelul este acea floricită mititică, drăguță și inocentă care face ca acest anotimp să fie unul din cele mai frumoase anotimpuri. Această floare dă fericire și bucurie primăverii.

Într-o zi mă plimbam pe stradă. Deodată am zărit o livadă plină cu ghioceli. M-am dus să-i privesc mai bine. Erau foarte frumoși și gingași. Din toți ghiocelii am ales doar unul. Era un ghiocel foarte frumos. Am alergat spre casă unde mama mă aștepta. Când am zărit-o i-am sărit în brațe și i-am oferit ghiocelul.

Ghiocelul și primăvara poate oferi zâmbete, iar eu iubesc acest început, anotimpul renașterii.

Gheorghe Pârlea

IRINA LUCIA MIHALCA ȘI LUNTREA VISULUI EI DIN... 'O MIE DE VIETI ȘI-O NOUĂ VIAȚĂ' - IMPRESII DE CITITOR

Pe internet, poetii noștri domină oceanul virtual hotărnicit între țărmurile limbii române, observă cel ce s-a născut în spațiul carpato-danubiano-pontic. Prozatorii au și ei culoarele lor de navigare, dar mereu sub rezerva discriminării, în raport cu poetii. În era vehiculului Google, contemplatorii nu mai au timp să urmărească parcursul lung al prozei, fie și dacă autorul își postează pe rând secvențele romanului sau ale nuvelei, perceptibile ca unități de sine stătătoare. "Timpul e bani", remarcă "filozoful" pragmatic al prezentului. Un poem-două pe zi, treacă-meargă. Dar o proză... e cronoagă. Poate de aceea s-au înmulțit

poetii! Ba nu! Știm (de la Alecsandri încoace) că la români poetii nu se înmulțesc, ci se nasc necondiționat ca poeti: "Românul s-a născut poet", recunoaște bardul de la Mircești. Ei însă, poetii, vin pe lume doar cu germenele poetic, urmând ca acesta să încolețească, să crească, mai mult sau mai puțin. Cel care certifică "geneza" poetului român, confirmă și paradigmă evoluției: "E unul care cântă mai dulce decât mine?/ Cu-atât mai bine țării, și lui cu-atât mai bine./ Apuce înainte s-ajungă cât de sus./ La rasaritu-i falnic se-nchină-al meu apus".

Așadar, poeti între poeti. Avem de ales. Eu, unul între cei care scrutează de pe țărm întinderile virtuale spre a repera luntele și... "bărcuțele" cu vise plutitoare, le trag la mal pe cele care au matricea lirică compatibilă cu eul meu tomnic. Am o vârstă la care mă feresc să aleg oferte de visuri amăgiitoare, cele care mă întorc în timpul cel fără așteptări. Caut, de preferință, poeti, acești călători cu luntre, căci velierele, vapoarele ar fi mai potrivite să-i legene în valuri pe prozatori, cei care își asumă, între alte aventuri, și întâlnirile cu pirații sau cu aizbergurile.

Și aproape de teme, recunosc, nu sunt complet imun la cântecul de sirena. Grație acestei vulnerabilități am descoperit-o pe Irina Lucia Mihalca, o poetă care scrie poeme lungi și cu substanță, parcă jucând rolul Şeherezadei dintr-o povestea a celor "O mie și una de nopți". Cum s-ar zice, adaptând la real, cititorul poemelor Irinei, captivat de lungimea și farmecul poemelor sale, își amână apetența pentru reprobabilul din cotidian (cu un asemenea "vicleșug" și-a salvat viața Şeherezada, ultima fecioară ce urma a fi sacrificată de regele oriental Shahryar). Desigur, orice analogie implică și diferențe specific. La ele voi încerca să mă refer sumar în cele ce urmează, pornind de la concrețețea palpabilă, adică de la volumul Irinei Lucia Mihalca "Dincolo de luntrea visului".

Știind că-i prețuiesc versurile, autoarea a încercat să-mi facă o surpriză, adică să-mi trimită acasă acest volum de poeme al dânselui, dar intermedianul desemnat să o facă, direct de la tipografie, nu a dat curs operațiunii. Inițiatarea generosului gest care mă avea că destinatar aștepta confirmarea primirii coletului și efectul surprizei. Cum reacția beneficiarului întârzia, plana asupra lui anatema ingratului. Abia după ce donatoarea s-a edificat asupra incidentului, avea să fiu absolvit de presupusa impolitețe. Desigur, ca să-și desăvârșească frumosul gest, autoarea cu pricina mi-a pus personal la poștă volumul pe seama căruia eu încasam prezumtiva amendă. Acum, absolvit de povara "nerecunoscătorului" și mai ales dăruit cu privilegiul unor momente sublime de lectură, voi încerca un gest de mulțumire, îndrăznind un exercițiu de comunicare a impresiilor de cititor desigur nu ar trebui să precizez pentru "cititor" atributul "comun", căci numai decât se va deduce asta.

Am să încep prin a aprecia frumusețea și temeinicia operei celor care au îmbrăcat filele cărții în catifelata haină de sărbătoare anume, coperta. Un bleu degrade, în consens cu titlul (imensitatea spațiului de plutire pentru "luntrea visului"), luntrea și chipul angelic al visătoarei, "centrul de interes" al scenei. Manșetele copertei conțin, discret, un text de referință asupra poetei, semnat de scriitorul Geo Galetaru, o sinteză biografică și enumerarea premiilor aferente concursurilor literare care au premiat-o. Pe cine să laud concret aici? Laurii ar trebui să aparțină Editurii "Mușatina" din Roman, al cărei editor e distinsa doamnă Emilia Tuțuianu, gazda celor care beneficiază cu generozitate de spațiul virtual al site-ului cultural "Melidonium".

Cu privire la substanța cărții, respectiv poemele Irinei, aceasta e, firește, ceea ce a rezultat din osmoza la care a participat imaginația și sentimentele poetei, e ceea ce a permis să se amestece, în ambele sensuri, peretele despărțitor dintre cele două atribute ale creatorului: creierul și inima. Există o "chimie" a creației lirice care implică, într-un raport misterios, cele două entități ale ființei creațoare. Aflarea lor într-o colaborare

“consensuală” în actul nașterii poeziei e constată, cu umor hâtru, de poetul basarabean Grigore Vieru (“fratele lui Eminescu”, cum îl numește poetul Nicolae Dabija): “poezia este secretul creierului, scăpat pe gura inimii”.

Demersurile lirice ale Irinei Lucia Mihalca sunt ample, elaborate în structuri libere, despovărate de canoanele prozodiei clasice, urmând (majoritatea) un fir relativ lung, axa care orientează “povestea” poetică. Metafore, parabole, construcții alegorice în formule lirice care absorb simțurile trăirilor aflate, în cazul poetului, într-o “rațională deregлare” (Rimbaud), rezultând din asta edificii literare care ne relevă “arhitectura imagistică” a visurilor sale poetice. Narațiune versificată, texte aparent prozaice însă profund lirice în plămada lor, construcții absolvite de norme structurale, despre care se spune că au totuși viziunea lor axiologică.

Irina Mihalcea și-a ales “luntrea” ca vehicul simbolic al periurilor sale pe întinderile care prefigurează necuprinsul proiecțunii ființei umane, imensitatea lumii, a universului absorbit de om, receptorul lucid al cosmosului, dar, invariabil, un absorbant subiectiv, deci original. Dacă eul biologic privește lumea în paradigmă gata construite, dându-i înțelesuri standardizate, lumea eului poetic e personalizată, e doar imaginea poetică a celui care o vede prin propria percepție, grație “ochiului al treilea” (Nicolae Dabija) sau “ochiul vederii de dincolo de vedere” (Irina Lucia Mihalca), un filtru propriu, atașat ființei lirice. Ceea ce înseamnă că lumea poetică e divizată în “lumi”, fiecare poet avându-și lumea sa distincță.

Dar cum ar putea recepta cititorul Irinei Lucia Mihalca lumea ei personală din “Dincolo de luntrea visului”, dacă nu seamănă cu niciuna dintre celelalte lumi poetice? Nicicum altfel decât cu fascinație, cu înțelesuri și neîntelesuri, cu mirări și întrebări, desigur, și cu certitudini asupra unor contururi de tărâmuri imaginare rezultate din aventura spiritului care le-a creat. Hermeneutica e totuși la îndemâna călătorului în lumea lirică a Irinei Lucia Mihalca. Poemele dânseni sunt fie trăiri accesibile chiar la prima lectură (“Plâng copacii”, “Aliterația timpului”, “Culegătoare de stele”, “Adâncul mării”, “Tu... Eu”, “Refugiu în lumina unui zamber”), fie structuri complexe, eminamente încărcate de coduri și imagini ale căror asamblări în întregul prefigurat de poem lasă cititorului impresia că are, la rându-i, de întregit un puzzle (“Să deschidem Cartea 7”, “Sincope temporale”, “Exodul cuvintelor”, “Cine ești Tu, cine este Ea?”, “Ekphrasis, miniatură în mantia unui înger”).

După unii opinenți în materie, poezia care merită citită, e cea care te motivează emoțional, astfel încât să ajungi să citi pasionat până la ultimul vers. După alții, poezia, cea de azi mai ales, nu trebuie să-ți atingă în mare măsură corzile inimii, cât mai ales să-ți provoace mintea, zona fantezistă a ei. Citind poemele Irinei, simt ambele tipuri de beneficii. Eu sunt format, în exercițiul meu de cititor de literatură, de lirica poetilor clasici, dar de la o vreme, grație cyberspațiului, descopăr fascinat stilurile novatoare și universurile variate ale poeziei prezentului aşa-zis postmodernist și o regăsesc în aceste ipostaze și pe Irina Mihalca. Mă retrag în cochilie doar când dau peste teme care frizează teribilismul abscons, spre vulgar. Bineînțeles, nimic din această deformare nu se află în poemele Irinei Lucia Mihalca, ea fiind contraponză acestor abateri aşa-zis estetice, e chiar îngerul cu misia de a purifica zona întinată a poeziei timpului nostru.

Poemele Irinei sunt balsam pentru inima rănită, sunt răspunsuri (dacă nu, măcar alean) pentru mintea zdruncinată de marile nedumeriri, sunt invitații seducătoare la a ne asocia poetei la visare. Deși luntrea sa e de presupus că ar avea o anume fargilitate feminină, vehiculul visurilor ei are garantată flotabilitatea, e în bună relație cu legea lui Arhimede.

Pentru cei ce vor o lămurire asupra stării poetice a Irinei, asupra catalizatorului care-i grăbește reacția lirică, care îi declanșează nevoia de a scrie, un impuls perpetuu, volumul are inserat un poem-eseu explicit, ”Și dincolo de neființă”. Și aflăm, ca o confesiune, despre efervescența trăirilor sale emotii, dureri, bucurii, tristeți, fericiri, singurătăți care ”ard, bântuie, tulbură, strigă, țâșnesc”. Că poetă e dominată de un ”acum” și un ”aici”, timpul și spațiul permanentei sale ființări. Spațiul nu e doar cel concret, ci și cel mistic, în care, până la transcendere, omul îl prefigurează de jos, îl sondează cu propriile întrebări și ipotetice răspunsuri. Iar cele două repere fundamentale ale existenței (spațiul și timpul) sunt în poemele Irinei într-o relație biunivocă: ”Din coroana soarelui orbitor/ suntem boabe aurii risipite la vale,/ ne răsfiram,/ ne împrăștiem, plutim/ ne rostogolim în palmele timpului/ și spațiului necuprins...” (“Două clipe, mai mult decât una”)

Poemele Irinei Lucia Mihalca includ teme fundamentale, substanță din care se naște poezia, una amintindu-mi de o viziune a lui M. Sadoveanu, marele poet în proză, în care, ca un responsabil lucid față de soarta Universului, întrezărea ”vânturile sfârșitului”, vremea când ”va cădea uriașă noastră uzina” (“Cântecul ciocârliei”). Probabil că se va întâmpla astă cândva, aşa cum a prefigurat și Irina Lucia Mihalca și ea, cu privilegiul gândului neadormit în poemul ”O imensă sferă carbonizată într-o prăpastie”: ”Se stinse treptat, mistuit,/ tăcut, spre veșnicie, într-o sinistră noapte./ O imensă sferă carbonizată într-o prăpastie!// Toți

plecaseră./ Doar eu, cimitir în suflet,/ doar eu, lacrimă în agonia Soarelui,/ doar eu, plângând stingerea Soarelui din vis./ O imensă sferă carbonizată într-o prăpastie!”

Poeta care mi-a oferit prilejul acestei coparticipări spirituale, cu diferențele de rigoare, este profund interesată de tainele trecerii prin viață, cercetându-le cu mijloacele intuiției poetice. Poezia ei se apropie de extazul mistic, are melos și substanță psalmică. Iată cum interpretează poeta condiția umană, în poemul “Iubind acum vei Înțelege Cerul și Infernul”: “Prin naștere suntem torțe ce ard, sortite morții,/ un interval de timp în unități de viață,/ finite pulsații în algoritm cosmic./ Tapiserii de gânduri, convulsii, certitudini,/ și nesfârșit de țărmuri, risipiri în văzduh./ Între virtuți și greșeli, doar moartea ce-și șterge urmele, fără drept de recurs,/ viitoare bătăi de inimă,/ în ritm diferit, vieți trăite în număr egal de pulsuri”. În finalul poemului, avem îndemnul poetei de a ne asuma experiența noastră particulară de viețuitor: “Învinge-ți tristețea, ridică-ți privirea,/ timpul e singurul dar ce-ți aparține,/ iubind acum vei înțelege Cerul și Infernul!”

Irina Lucia Mihalca nu e o visătoare solitară, nu e singură în luntre, căci își asumă comuniunea, e mereu însoțită, gramatical, de persoana a II-a singular sau plural, ori se însumează persoanei I plural. Când e însoțită de persoană a II-a masculin, ea prefigurează perechea primordială, cea de după izgonirea din Paradis, după săvârșirea păcatului care a consacrat suferința și moartea, când s-a născut puterea omului de a privi în sine și în afara lui: “Tu... Eu,/ poem nocturn plutind într-un vis,/ fără a ști cum lacrima mea te-ar reda întreg, iar moartea ar mirosi a salcie,/ mereu prea devreme,/ mereu prea târziu” (“Tu... Eu”). Când își asumă pluralul, în care se include, constată autoritar pentru ceilalți, în numele lor: “Suntem spectatori și actori ai istoriei,/ Suntem litere,/ simboluri,/ texte divine în care ni se scrie destinul./ Totul se derulează ca-ntr-un vis,/ ca într-o sferă de cristal./ Aici trăim în lumea umbrelor.”

Remarc în poemele din volumul “Dincolo de luntrea visului”, expresii stilistice relevante pentru anvergura sa poetică: “vuetul veșniciei”, “centură de timpuri prin spațiu”, “clepsidra visului unui alt vis”, “ochiul dintre lumi”, “vitraliul privirii”, “țesătura inimii topite”... Iar numeroase construcții sintactice extrase din context par, dacă nu cumva chiar sunt, concizii memorabile, sentințe aforistice: “Trandafirul luminii nu înflorescă în somn”. (“Povestea celor o mie de vieți și o nouă viață”); “Stăpânește, Omule/ fiara din tine, vei regăsi culoarea armoniei” (“Şarpele din sufletul tău”); “Nu s-a pierdut, s-a rătăcit,/ dar această rătăcire e mai tristă ca pierdere” (Ekphrasis, miniaturi în mantia unui înger”); “În casa gândului, fiecare unitate ne cere o nouă trinitate” (“Lacrima din abisul durerii”).

Eșantionul de particularități relevat aici de cititorul Irinei Lucia Mihalca e ca o biată picătură în raport cu marea cea care prefigurează imensitatea spațiului imaginativ al poetei, e doar încropirea grăbită a unei fulgurații de admiratie. E, categoric, expresia involuntară a disproporției dintre ce oferă poetul și ce îi revine, din trocul realizat cu acel care a primit Darul. Poetul pare a fi pierdantul. Dar dintotdeauna se întâmplă asta, căci logica acestei situații e deja un postulat: răsplata poetului e inclusă în actul dăruirii sale.

Deși încă nu are o consacrare “oficială” din partea forurilor scriitoricești (încă nu e membră a USR sau a LSR), poeta Irina Lucia Mihalca e confirmată de premiile sale literare. Concursurile care au avut-o competitoare i-au scos în evidență remarcabila sa fibră lirică. De altfel însăși cititorii săi, contabilizați de statisticile site-urilor literare, o statuează printre poeții a căror artă literară oferă cititorului un liman de popas în rătăcirile lui cotidiene, spre a se purifica de zgura vieții sociale, “producția” celor care și-au pierdut atributul dragostei de semen. Poetul e mereu imun la o asemenea denaturare. Confirmă asta și Irina Lucia Mihalca, prin substanțialitatea poemelor sale, versuri care corespund rigorilor artei poetice, definiției pe care, spre exemplu, o dă poeziei Ioana Ieronim: “Poezia e cea mai complexă formă de expresie a unei limbi”.

Addenda

Am întârziat voit publicarea acestui text dedicat poetei care mi-a oferit Darul harului său. De ce? Astăzi e Ziua Mondială a Poeziei, cea mai potrivită ocenzie pentru omagiul expres al cititorului Irinei Lucia Mihalca în cazul de față, al unui cititor atipic, tradiționalist (aparent incompatibil), un sătean septuagenar “crescut” în versul clasic.

Așadar, s-ar putea spune: Ai învins, Irina!

La mulți ani, aleasă poetă!

Teatru pentru copii

Decorul: O cameră.

Personajele: Bunica, copilul, Adam, Eva, șarpele, Glasul divin, Iisus, Petru, Iuda, Maria Magdalena, figuranți)

Trec oameni cu lumânări aprinse cântând: (Învierea Ta, Hristoase Mântuitorule, îngerii o laudă în ceruri și pe noi pe pământ ne învrednicește cu inimă curată să Te slăvим.)

(Bunica e pe fotoliu și citește o carte.)

Copilul (privind pe fereastră): Bunico, ce mulți oameni! Cântă și țin în mâna căte o lumânare aprinsă.

Bunica: E Paștele. E o procesiune.

Copilul: Ce înseamnă procesiune, bunico? (Se duce lângă bunica lui și se aşază pe brațul fotoliului.)

Bunica: O ceremonie religioasă în care credincioșii merg șir însotiti de slujitorii altarului, merg cu același scop, același gând. Toți slăvesc pe Dumnezeu și sărbătoresc Învierea Domnului.

Copilul: De ce cântă?

Bunica: Se bucură că Iisus Hristos a înviat din morți.

Copilul: De ce a murit?

Bunica: Pentru ca păcatele noastre să fie iertate prin jertfa lui.

Copilul: Nu înțeleg. Povestește-mi!

Bunica: Totul a început în Eden.

Copilul: Eden?

Bunica: Grădina raiului.

Copilul: Ascult.

(În cameră apare Adam, Eva și șarpele și se aşază lângă un pom ce se află într-un ghiveci.)

Bunica:

În grădina Edenului se află,

Adam și Eva soață sa,

De fructele din pomi se bucurau

Și viață fericită trăiau,

Până când intr-o zi,

În bătaia penitei

Ana-Cristina Popescu

(Pieselete de teatru sunt din volumul pentru copii „Reuniune“, volum în curs de apariție editorială)

De Paște

Piesă într-un act

Şarpele îi ispiti:

Şarpele:

Sss, sss, fructele voi ați mâncat

Și gustul pomului cunoașterii nu ați aflat,

Dacă din el veți gusta,

Lumea altfel veți vedea.

Eva:

Nu putem ca să gustăm,

Sub ascultare ne aflăm,

Bunul Dumnezeu ne-a dat,

Doar ce-i bun de mâncat,

De ce-i rău ne-a depărtat.

Şarpele:

Fructul lui e cel mai bun,

Gustă, Eva, când îți spun!

(Eva gustă un măr.)

Eva:

E bun! Ia și tu, Adam, acum.

Adam:

Fiindcă tu ești soața mea,

O să fac eu voia ta.

(Adam gustă din măr.)

Glasul divin:

Adam, Eva, v-ați ascuns?

Sau fructul interzis ați pătruns?

Din fruct voi ați gustat

Și moartea voi ați aflat,

Şarpele v-a înșelat

Și porunca ați călcat,

Dar vă voi salva pe voi,

Mângâietor voi trimite apoi,

Păcatul ca să-l ridice,

Dar acum veți fi alungați

Din Eden, pământul să-l lucrați.

(Adam și Eva părăsesc camera.)

Bunica:

Dumnezeu a promis oamenilor un Mângâietor,

Pe Fiul Său, Mielul blând și ascultător,

El pe pământ a coborât,

Teatru pentru copii

În Betleem s-a născut,
 Maria Fecioara și Iosif L-au crescut
 Și la desăvârșire-a ajuns.
 La treizeci de ani Ioan în Iordan L-a botezat,
 Pe urmă ucenici a căutat
 Și misiunea Și-a urmat,
 Bolnavi El a vindecat,
 Orbilor, lumina a redat,
 Pe Slăbănoag a ridicat,
 Morții El a înviat,
 Sfaturi bune El a dat
 Și a binecuvântat,
 Trei ani din loc în loc a umblat,
 Până ce în Ierusalim călare pe asin a intrat.
 Oamenii cu ramuri de finic l-au întâmpinat,
 Însă cărturarii și preoții gând rău i-au pus,
 Să-L piardă pe Bunul Iisus.
 Un vânzător ei au găsit,
 Iuda Iscarioteanul numit,
 Ucenic de Iisus iubit.
 (La o altă masă este Iisus cu ucenicii.)
 Iisus: Astăzi cu voi cina voi lua,
 Picioarele vă voi spăla,
 Și taină mare veți afla.
 (Iisus ia pâine și o binecuvântează, dând pe urmă ucenicilor. Pe urmă ia vinul și face asemenea.)
 „Luați mâncăți, acesta este trupul meu“. „Beți dintru aceștia toți, / Că acesta este Sângerele Meu, al Legii celei noi, care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor.“
 Să faceți acest lucru încă din pomenirea Mea!
 (Maria Magdalena vine și toarnă mir dintr-un vas pe capul Lui Iisus.)
 Iisus:
 Nu vă întristați, că mirul pentru a mea înmormântare a fost vărsat,
 Iuda, mergi și du la împlinire ce-ai planificat.
 Cu treizeci de arginți,
 Pe Fiul Omului o să vinzi.
 (Iuda pleacă de la masă.)
 Iuda:
 Am plecat.
 Petru:
 Doamne, eu te voi urma,
 Oriunde te vei afla.
 Iisus:
 Până ce cocoșul de trei ori va cântă,
 De mine te vei lepăda,
 Iar acum în grădina Ghetsimani ne vom ruga,
 Paharul să-l pot bea.

În bătaia penitei

(Toți pleacă.)
 Bunica:
 În grădina Ghetsimani s-au dus,
 Până ce Iuda l-a trădat pe Iisus,
 În acea noapte Iisus a fost purtat
 De la Irod la Pilat,
 A fost bătut, insultat,
 Cu spini a fost încununat,
 Pe urmă a fost condamnat,
 Crucea spre Golgota a purtat,
 Între doi tâlhari a fost răstignit,
 În mormânt nou îngropat,
 Iar a treia zi a înviat,
 Așa cum o să înviem și noi
 La judecata de apoi.
 Copilul:
 Iisus a fost bun și a murit,
 Pentru lumea-a suferit,
 Pentru noi el a murit,
 Dar un lucru n-am înțeles,
 De ce oamenii ce Înviaerea sărbătoresc,
 Lumânări aprinse poartă înapoi a lor mers.
 Bunica:
 Iisus Lumina oamenilor este, copile,
 Fără El încă nimeni nu rămas.
 Prin Lumină totul s-a făcut,
 Chiar de la început.
 „Să a zis Dumnezeu: Să fie Lumină! și a fost
 Lumină.“

(Din stradă se aude: Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte calcând și celor din morminte viață daruindu-le.)

Teatru pentru copii

intrat în cameră se apropie de el.

Mama: Viorele!

Viorel: Acum o să pierd jocul, mamă!

Mama:

Încă o zi, Viorele a trecut
Şi nimic nu ai făcut,
Ce-ai primit la şcoală n-ai învăţat,
Florile nu le-ai udat,
În grădină n-ai lucrat,
Bunicii n-ai ascultat,
Pe Ileana, sora ta, n-ai ajutat,
Focul nu ai aşătaşat,
Ce nu ai mâncat, pe jos ai aruncat,
Patul nu ai astrucat,
Toată ziua te-ai jucat.

Viorel:

Mă relaxez şi eu,
Toată ziua sunteşti pe capul meu.

Mama:

Te relaxezi o zi, două, trei,
Şi-alte sute câte vrei,
Viaţa pe lângă tine-a trecut
Şi nimic util nu a făcut.

Viorel:

Cum nimic? Eu m-am jucat.

Mama:

Şi greierul toată vara a cântat,
Şi iarna a rămas nemâncat
Şi moartea pe el l-a vânat.

Viorel:

În bătaia penitei

Înfricoşata judecată

Piesă într-un act

Decorul: O cameră.

Personajele: Mama, copilul, figuranți, Judecătorul, Bogatul Nemilostiv, Zaheu Vameşul, Făştarnicul, Sfânta Filofteia, Femeia cu părul roşu, Maria Egipteanca, Maria Magdalena, Fiul risipitor, Haiducul, Tâlharul 1, Tâlharul 2, Doctorul, Luca, Ateul.

Copilul era la calculator şi se juca. Mama ce tocmai a

Lasă-mă, am obosit,
De predica m-am plătit,
Un ceai cald nu mi-ai adus,
Jocul iar mi l-ai distrus.

Mama:

Să te culci, să nu mai stai,
Pe calculator că-i vai,
Cu nimic nu te alegi,
Iar mâine dormi şi vegezezi.
(Mama pleacă.)

Viorel:

Într-un final a plecat,
Doamne ce m-a supărat,
Jocul iar mi l-a stricat
Şi ce somn m-a apucat.

(Viorel se aşază pe pat şi adoarme. Visează. În cameră apare judecătorul. Se aşază pe scaunul lui de la calculator. În faţa judecătorului, în stânga sunt mulţi oameni ce stau pe podea, în dreapta la fel.)

Judecătorul:

Bogatule nemilostiv!

Bogatul nemilostiv:

Da, Doamne!

Judecătorul:

Țarina ta a rodit,
Iarăşi tu te-ai lenevit,
Hambarul tău l-a mărit,
Să mai trăieşti şi să te veseleşti o sută de ani, te-ai
pregătit,
Pe săraci n-ai miluit,
In iazul de foc să-ajungi eşti pedepsit.

Teatru pentru copii

Bogatul nemilostiv:
Și Zaheu Vameșul a adunat
Și de-a dreapta Ta, Tu l-ai luat.

Judecătorul:
Zahee!

Zaheu Vameșul:
Da, Doamne!

Judecătorul:
Unde-i avereia ce-ai agonisit?

Zaheu Vameșul:
La săraci am împărțit,
La cei ce i-am nedreptățit
Am întors împătrit.

Judecătorul:
La dreapta mea ești poftit,
În rai ești bine-venit.

Fățarnicul:
Doamne, eu cu ce-am greșit,
Că la stânga m-ai poftit?
Tie eu m-am închinat,
În piețe te-am lăudat,
În biserici Te-am cântat,
De pomană eu am dat,
Ritualul l-am păstrat.

Judecătorul:
Un vameș și-un fariseu,
Au urcat la templul Meu,
Fariseul s-a lăudat,
Cât e de bun și curat,
Vameșul s-a căit
Pentru tot ce a gresit.
Tu de pomană ai dat,
Tot la omul cel bogat,
Ca să fii bine-văzut
Și lăudat de cel avut.
La biserică te-ai dus
Și haina tu și-ai expus,
În piață-ai cuvântat,
Ca să-arăți că ești învățat.
Sfântă Filofteia tu ce-ai pățit
Când pe săraci ai miluit?

În bătaia penitei

Sfânta Filofteia:
Tatăl meu la doisprezece ani m-a lovit
Și la Tine am venit.

Femeia cu părul roșu:
Doamne, la judecată m-ai chemat
Și în stânga m-ai alungat.
Eu am avut viață grea,
Tata, mama nu mă iubea,
La lucru mă trimitea,
Toată ziua mă bătea,
Banii pe băutură i-au dat,
În casă nu era nimic de mâncat
Și în lume am plecat,
Și frumoasă m-am aflat,
Pentru ce să slugăresc,
Un ban cu greu să muncesc
Când un zâmbet de-aruncam,
Banii bogatului primeam,
Viața-n plăceri o trăiam,
Chefuiam și mă distram,
Fericirea o găseam,
Frumoasă Tu m-ai făcut,
Viața să mi-o trăiesc mi-a plăcut.

Judecătorul:
Maria Egipteanca după ce de-acasă ai plecat,
Pentru că părinții tăi s-au certat
Și viața-n plăceri și-ai cufundat,
Ce-ai făcut după ce în Ierusalim ai călcăt?

Maria Egipteanca:
În pustie am plecat,
Cu arșița și cu foamea m-am luptat,
Tu, Doamne, m-ai ajutat,
Sufletul mi l-ai salvat,
De păcate m-am căit,
M-am spovedit și împărtășit
Și la Tine am venit.

Judecătorul:
Maria Magdalena ai fost frumoasă,
Cum de ai renunțat la viața păcătoasă?

Maria Magdalena:
Doamne, Tu m-ai ajutat
Și pe Tine Te-am urmat.

Judecătorul:

Teatru pentru copii

Spune, Fiule risipitor,
De ce roșcove tu ai mâncat,
Pentru că tatăl n-ai ascultat?
De ce nu te-ai afundat
Și mai mult în păcat?
Tu însă ai renunțat
Și spre casă pașii ti-ai înapoiat.

Fiul risipitor:
Eu de-acasă am plecat,
Toți talanții i-am stricat,
Prietenii falși mi i-au mâncat,
Gol am rămas și nemâncat,
Dar rocovele de la porci m-au deșteptat
Și pașii spre Tatăl meu i-am îndreptat
Și Tatăl meu m-a iertat.

Judecătorul:
Haiducule ce-ai făcut?
Ai furat și adunat,
Bani de aur ai îngropat,
Alți avari tu ai chemat,
Gropi să sape neîncetat,
Comoara de ți-au aflat,
Între ei s-au împușcat,
Să nu-mpartă ce-au aflat.

Haiducul:
Doamne, am luat de la bogat,
Ce-a prădat pe cel sărac.
Am mai dat și la săraci,
Dar am îngropat prin munți,
Comori multe, arginți mulți.
Cu vitejia mea m-am lăudat
Și averi am adunat,
Pe boieri eu am prădat
Și moartea eu am sfidat.

Judecătorul:
Tu nevasta ți-ai lăsat,
Casă-n codru ai aflat,
Din argint idol ți-ai făcut,
Mulți boieri tu ai pierdut,
Vițel de aur îngrășat,
În păduri ai îngropat,
Când de moarte potera te-a pregătit,
Nici atunci nu te-ai căit,
Banii au rămas îngropați
Și săracii nemâncăți,

În bătaia penitei

Copiii-ți nemângâiați.
Tâlharule, spune-Mi negreșit,
Când de-a dreapta mea ai fost răstignit,
Cum din suflet te-ai căit!

Tâlharul 1:
Cu milă spre mine-ai căutat
Și sufletul mi-am salvat.

Tâlharul 2:
Eu în stânga Ta am fost,
Mânișos și-orgolios,
Nu m-am îndreptat nici în ultimul ceas
Și în stânga am rămas.

Judecătorul:
Doctore, la poarta ta am bătut
Și milă de mine nu ai avut,
Un pahar de apă nu mi-ai dat
Și-n boală cumplită m-ai lăsat.

Doctorul:
Când, Doamne, la ușa mea ai bătut
Și milă de tine nu am avut?

Judecătorul:
Un copil însetat, gol și bolnav te-a căutat
Și la tine milă n-a aflat.
Luca, tu ce ai făcut
Când săracul ajutor ți-a cerut,
Ai luat arginți și l-ai ajutat
Sau fără nicio recompensă l-ai vindecat?

Luca:
Doamne, cu drag pe toți i-am ajutat
Cu harul ce mi l-ai dat.

Judecătorul:
Ateule, în Mine nu ai crezut?

Ateul:
Doamne, nici Toma nu a crezut,
Până rănilor nu ți-a văzut.

Judecătorul:
Necredința lui mărturie pentru cei ca tine a rămas,
Dar spre alte năluciri mintea ta a mas,
În ale ereticilor căi ai călcăt
Și de mine ai uitat.

Teatru pentru copii

Cei din partea stângă:
Doamne, iartă al nostru păcat
Ce viața ne-a tulburat
Și sufletul ne-a mâncat!

Judecătorul:
Toți cei care ați mințit și înselat,
Aproapele nu ați ajutat,
Ați lăcomiți, v-ați lenevit,
În plăceri ați vietuit,
Ați clevetiți, v-ați mâniat,
De Mine nu ați ascultat,
După argint ați alergat,
În orgoliu v-ați înveșmântat,
De partea stângă v-am chemat
Și-n iazul de foc v-am alungat.

Cei din partea stângă:
Plâng, plâng, Doamne plâng,
Milă ai de sufletul nostru nătâng.

Judecătorul:
O viață întregă ați avut,
Dar bârna din ochiul vostru nu ați văzut,
De la Mine să plecați,
În iazul de foc să vă afundați.

Cei din partea stângă:
Dăm un comision mai gras,
Facem mătănii în avans.

Judecătorul:
De la fața mea să pieriți,
În iazul de foc să vă ofiliți.

Cei din partea stângă:
Nu!

Judecătorul:
Voi cei de la dreapta mea,
Uite, masa-i pregătită,
Și odihnă dobândită,
De-am fost flămând, m-ați săturat,
Însetat, m-ați adăpat,
De-am fost gol, m-ați îmbrăcat,
Bolnav, m-ați cercetat,
Plata acum vă veți lua,
C-ați trudit toată viața.

Cei din partea dreaptă:
Doamne Ție-Ți mulțumim
Că ne-ai ajutat candelele să le pregătim.

(În cameră e liniște. Viorel se trezește.)
Viorel:
Vis cumplit eu am avut,
Dar din el m-am deșteptat,
De lucru m-am apucat,
De-nvățat și ascultat,
Bunicii de ajutat,
Pe mama n-am mai supărat,
Note bune eu am luat
Ca să pot s-ajut apoi,
Pe toti care-s în nevoi.

Sinusoide

Piesă într-un act

Decorul: O bibliotecă.
Personajele: Înțeleptul și Ucenicul.

(La un birou stă Înțeleptul. Ucenicul aranjează niște cărți pe rafturile bibliotecii.)

Înțeleptul: Unu, doi, trei ... Nu, nu e bine! Cald,
rece, rece, cald. Șapte, opt, nouă.
Ucenicul: Mă scuzați că vă întrerup. Ce calculați?
Înțeleptul: Elementele paralele.
Ucenicul: Nu înțeleg.
Înțeleptul: Ești tu ucenicul meu?
Ucenicul: Da, înțelege!
Înțeleptul: Atunci pune mâna pe sobă.
Ucenicul: O să mă ard!
Înțeleptul: Doresc reacția ta la cald, pe urmă, pe
urmă facem un test pentru rece. S-ar putea să ai
reacții diferite, depinde doar de momentul de criză
prin care treci. Reacția unei persoane față de același
lucru, în momente variate, e scopul experimentului.
Și ce mai experiment! sus, jos, rece, cald, dulce,
amar.

Ucenicul: Nu pot să fac acest experiment!
Înțeleptul: Dar ai venit aici să înveți!
Ucenicul: E adevărat, dar nu pot, nu pot să ascult!
Înțeleptul: Ai o problemă cu ascultarea. Înțeleg. Ti-
ai ascultat părinții în copilărie?
Ucenicul: Ei nu mă sfătuiau să pun mâna pe foc.
Înțeleptul: Să înțeleg că-i ascultai?
Ucenicul: Și da, și nu.
Înțeleptul: Cu urcări și coborâșuri.
Ucenicul: Așa aş putea spune și eu.
Înțeleptul: Tu ai venit la mine ca să te înalță

Teatru pentru copii

spiritual?

Ucenicul (apropiindu-se de masă): Da, înțeleptule!

Înțeleptul: Ia loc.

Ucenicul: Mulțumesc!

Înțeleptul: Cândva mi-a bătut la ușă un Tânăr. Lumea l-a botezat Nebunul. Da, nebunul! Și nebunul acela era un Tânăr ce aspira către cele mai înalte trepte ale spiritualității. Când se întepă într-un vârf de-i săngera talpa piciorului, cădea. Căderea era mersul înapoi, boala ce-l măcina.

Ucenicul: Era bolnav?

Înțeleptul: Avea un nume, bolnav. Datorită lui era măcinat de căderi și înțepături.

Ucenicul: Să înțeleg că cel sănătos urcă, iar cel bolnav coboară.

Înțeleptul: Aceeași persoană poate să urce și să coboare în momente diferite. Urci, pe urmă intervine, boala, bătrânețea. Pruncul își începe evoluția din axa x, elementul 0, crește, iar axa y îl ghidează spre înălțimi, ajunge la maturitate, la axa z să spunem, punctul comun dintre axa 0 și y, pe urmă are parte de suferință, din nou de bucurie și iar suferință.

Ucenicul: Sinusoide!

Înțeleptul: Ai înțeles. Așa e viața asta. O clipă iubești cântecul păsărilor și libertatea verdelui, în clipa următoare îți acoperi urechile din pricina zgomului tramvaielor, cauți remedii, ierburi mirculoase, urci și cobori. O clipă crezi că viața îți-a întins o mâna, ai găsit iubirea sau te-ai eliberat din cleștele unui tentacul, că ai găsit momentul salvator, ca în clipa următoare să cazi în aceeași capcană, să cauți o altă scară și să cobori din nou.

Ucenicul: Axa Y îmi pare cea mai complexă pentru această descriere, vârfurile ei și prăpastia din interior.

Înțeleptul: E foarte bună observația. Un vârf e înălțarea, răsăritul, altul este moartea, apusul.

Ucenicul: Dar axa z?

Înțeleptul: Să-i spunem spațiul care creează mișcarea, creează câmpurile sinusoidelor, direcția sinusoidală, de la axa x, spiritualul spre axa y, boala.

Ucenicul: Complicat!

Înțeleptul: De exemplu un individ se naște cu o funcție ce are legătură cu locul nașterii, ora nașterii. Totul se amplifică dacă individul nu va cunoaște niciodată cine e tatăl lui, că a fost o întâmplare, un lucru pasager. Se mai adaugă și mediul de creștere al individului, familie monoparentală, anturaj.

Ucenicul: Acel individ încercă să-și depășească complexele și urcă, pe urmă cade.

Înțeleptul: Cam așa ceva, o sferă a nevoițelor. Un om cu probleme emoționale, o persoană fie pozitivă, fie negativă, merge de la o extremă la alta, de la minus infinit la plus infinit.

Ucenicul: Minus infinit ar putea să fie nașterea, iar plus infinit, moartea.

Înțeleptul: Da, iar între minus infinit și plus infinit sunt multe sușiuri și coborâșuri, curbe și linii. Curbele și liniile pot să fie chiar alte persoane sau copii bolnavi, copiii, copilului crescut într-o familie monoparentală, copii ce se nasc cu probleme medicale și merg tot mai jos.

Ucenicul: În loc să se înalțe prin copiii lui, cade iarăși.

Înțeleptul: În casa vecină vede copiii sănătoși ce se înalță.

Ucenicul: Sinusoide care urcă și coboară. Fata babei este lenășă și fata moșului este harnică, copiii mamei vitrege sunt răi, iar cei care sunt ai primei soții sunt buni și blânzi. Omul zgârcit și omul dănic, vameșul și fariseul, ura și iubirea, urâtul și frumosul, clevetitorul și înțeleptul, adevarul și minciuna, ascultarea și neascultarea, tristețea și bucuria, smerenia și mândria, răbdarea și nerăbdarea, toate urcă și coboară, coboară și urcă.

Înțeleptul: De multe ori urcușurile sunt false căderi. Urci ca să ai de unde să cazi.

Ucenicul: Aveți dreptate!

Înțeleptul: Să presupunem că un om e grav bolnav. Ia medicamente și boala pare să cedeze, iar el să avanseze spre vindecare. La un moment dat medicamentele se termină, nu-i ajung până la următorul salariu. Salariul întârzie, dar până la urmă îl primește. Aleargă după medicamente, dar nu le găsește și face o comandă specială. Le aşteaptă, dar medicamentele nu ajung la timp și el moare treptat, Fiecare speranță e năruită de un alt obstacol.

Ucenicul: Da. Da. Acum am înțeles. Așa este viața, urci și cobori. O viață prezentată grafic. Sinusoide!

Înțeleptul: Acum sunt convins că ai învățat prima și cea mai importantă lecție.

Ucenicul (se întoarce la aranjatul cărților): Da, am învățat prima lecție. Viața e ca o lovitură de fulger, lumina lui urcă și coboară, iar tu arzi și îngheță.

